BÜTÜN ÜLKELERİN
İŞÇİLERİ,
BİRLEŞİN !

savaş yolu

27

HAFTALIK GAZETE

16 Aralık 1979 Pazar

Yıl:2

10 TL.

Zorba Demirel İktidarına karşı savaşta omuz omuza!

Bu sayıda

L.İ. Brejnev
74 yaşında
(Sayfa 7)

ABD, BÖLGEMİZDEN DEFOL ! (Sayfa 11)

TKP, YKP ve AKEL'in ortak açıklaması (Sayfa.12)

Dünya'dan

Sosyalist ülkeler

● **MOĞOLİSTAN HALK CUMHURİYETİ**'nin 55. Kuruluş yıldönümü başkent Ulan Bator'da düzenlenen törenlerle kutlandı (26.11). Törenlerde Moğolistan Büyük Halk Meclisi Başkanı Rumsen Çulsen yaptığı konuşmada Moğolistan'da sosyalizm kuruculuğu savaşımına, bu savaşımda başta Sovyetler Birliği olmak üzere kardeş sosyalist ülkelerin karşılıksız yardımlarının büyük değerine değindi. 1940'larda Moğolistan'da sosyalizm kuruculuğuna geçildiğinde sanayi üretiminin tüm üretim içindeki payının yüzde 16,5 iken, bugün bu oranın yüzde 70'e ulaştığını belirtti.

● **DEMOKRATİK ALMANYA** Mozambik'te yeni toplum kuruculuğuna yaptığı katkılar çerçevesinde 1500'üncü kamyonu da teslim etti. Mozambik'in başkenti Maputo'da iki hafta önce düzenlenen 15'inci uluslararası tarım, ticaret ve sanayi fuarında yapılan teslimattan sonra bu iki ülke arasında yeni bir ekonomik anlaşma imzalandı.

● **İKİ GÜNLÜK** resmi bir ziyaret için İspanya'ya giden **A. Gromiko**, «kapımızın dibine yeni nükleer füzeler yerleştirmek isteyenleri Sovyetler Birliği hoşgörmez» dedi (20.11) İspanya ziyaretinden sonra Federal Almanya'ya geçen Gromiko «Avrupa kıtasında barışın ve yumuşama sürecinin devamını sağlamak için yaptıkları girişimleri sürdüreceklerini, bu girişimlerin Sovyet dış politikasının ardıcıl, ilkeli bir parçası olduğunu» belirtti (23.11)

● **SOVYETLER BIRLİĞİ**'nin **Demokratik Almanya**'daki askersel kuvvetlerinin geri çekilmesine başlandı (5.12) Başta NATO, Pentagon çevreleri olmak üzere tüm militaristler, çekilen silahları «işe yaramaz» ilan ettiler. Oysa daha önceki açıklamalarında NATO geri çekilen T-62 tanklarını en modern tanklar ilan etmişti.

● **BERLİN**'de toplanan **Varşova Antlaşması Dışişleri Bakanları**, Avrupa'da nükleer silahsızlanma görüşmelerinin başlatılmasını önerdiler. (5.12) Yapılan açıklamada Madrit'te 1980'de yapılacak Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'nın, Avrupa için genel silahsızlanma konferansı için bir temel olabileceği belirtildi. Ayrıca Bakanlar, Sovyetler Birliği'nin ve sosyalist ülkelerin kendi güvenliklerini ve dünya barışını korumava kararlı olduklarını vurgulayarak NATO'yu Batı Avrupa'ya yeni nükleer füzeler yerleştirmemesi konusunda uyardılar.

Emperyalizm

● **AVRUPA EKONOMİK TOPLULUĞU** Komisyonu'nun yayınladığı «Avrupa» dergisinin Kasım 1979 sayısında **AET** ülkelerindeki ekonomik durum şöyle yansıtılıyor: «1963 - 73 yılları arasındaki on yıllık sürede Avrupa Topluluğunun sanayi üretimi yüzde 63 oranında artmıştır. Bunu izleyen beş yıl içindeyse, bu artış ancak yüzde 7'ye varabilmiştir. Bu arada işsizlik oranı yüzde 2.6'dan, yüzde 5,5'e varmış ve böylece Avrupa'daki işsizlerin sayısı 6 milyona ulaşmıştır. Bu, Avrupa sanayiinin bugün karşılaştığı bunalımların iyi bir göstergesidir.»

● **ABD**, Ortadoğu'daki saldır odaklarını artırmak için **İsrail**'de 2 büyük hava üssü daha kuruyor. Bu hava üsleri için ABD İsrail'e 80 milyon dolar ödedi. Yeni üslerin 1982'de tamamlanmasının beklendiği açıklandı (19.11)

● **FEDERAL ALMAN SİLAHLI KUVVETLERİ** ışın silahları geliştirme kararı aldı. Daha önce özel araştırma bürolarınca yürütülen çalışmaların bundan böyle Silahlı Kuvvetlere bağlı kurumlarca yürütüleceği açıklandı. Bu araştırmalar için Federal Almanya 1980'de 3 milyon Marklık bir harcamayı öngörüyor. (29.11)

Kapitalist ülkeler

● **NATO ÜYESİ ÜLKELER** barış güçleri temsilcileri Brüksel'de NATO karargahı önünde düzenledikleri mitingde yeni ABD ölüm füzelerini lanetlediler (9 Aralık). NATO Bakanlar Konseyi'nin yeni füze planını görüşeceği toplantı (10-14 Aralık) tüm dünyada yürüyen protesto eylemleri arasında yapıldı. Hollanda, Danimarka ve Norveç'in tutumu NATO'nun işlerini daha da güçleştirirken kitle eylemlerinin ardı kesilmedi.

DDGF ve UDKF 1-8 Aralık tarihlerinde kampanya açtı. Federal Almanya'da 1-5 Aralık, Kıbrıs'ta 2-9 Aralık tarihlerinde kampanya yürütüldü. Demokratik Almanya'da toplanan 13 milyon protesto imzası DBK'ya iletildi. (3 Aralık). Danimarka, Finlandiya ve Norveç'te imza kampanyaları açıldı. (24 Kasım) Hollanda'da 40 bin kişinin katıldığı bir miting yapıldı (25 Kasım). Amerikalı emekli politikacılar Lübnan sendikaları ve Katolik Barış Örgütü füzelere karşı olduklarını bildirdiler (25 Kasım). NATO üyesi olmayan 9 ülke barış örgütleri yeni plandan vazgeçilmesini istediler (26 Kasım). Brüksel'de toplanan Avrupa barış dernekleri temsilcileri Sovyetler Birliği'nin önerilerinin dikkate alınmasını istediler (1-3 Aralık). Washington'da 5 ve 8 Aralık tarihlerinde iki miting daha yapıldı. Füze planını onaylayan İtalyan parlamentosu protesto gösterileri arasında görüşmeleri tamamladı (6 Aralık). Bu arada Finlandiya parlamentosu Sovyetler Birliği'nin önerilerini desteklediğini açıkladı. (4 Aralık) İsveç'te savaş oyuncakları yasaklandı (2 Aralık). Bir Cruise füzesinin deneme sırasında ABD'de düşmesi silahlanmanın «rastlantısal» tehlikelerini de ortaya koydu (7 Aralık).

● **KAPİTALİST DÜNYA**'nın 2,5 milyon üyeli en büyük metal işçileri sendikası IG-Metall Ocak ayında başlayacak toplu sözleşme görüşmelerine hazırlanıyor. Sendikanın ücret artış talebi yüzde 10. Bu bile Alman tekelleri için çok yüksek bir talep olarak gözüküyor. Bu nedenle yoğun işçi çıkartmalara gidiyor.

● **38 YILDIR** işçilik yapan İngiltere Komünist Partisi üyesi ve işyeri baştemsilcisi Derek Robinson'un Leyland şirketince işten atılmasını protesto etmek üzere 30 bin işçi bir hafta greve çıktı. Leyland şirketinin işçi sayısını azaltma girişimine karşı oturma grevi öneren Derek'in işten atılması üzerine başta Leyland işçileri olmak üzere birçok fabrikadan işçiler dayanışma eylemlerini yükselttiler. Bunun sonucunda Leyland şirketi Derek'in işten atılması konusunu yeniden incelemek üzere bir komisyon kurulmasını kararlaştırdı.

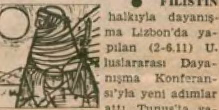
Gelişmekte olan ülkeler

● **TAHRAN**'da 1 milyon kişi Carter'ın İran'a müdahale tehdidine karşı ABD'yi protesto mitingi yaptı. (21.11) Aynı gün Pakistan'da tüm ABD temsilcilikleri yakıldı. Bu arada ABD ve İsrail ajanları Mekke'deki kutsal camiye saldırdılar.

● **ISRAİL**'de hükümetin işgal altındaki topraklarda yeni yerleşim merkezleri kurmak için milyonlarca dolar harcanmasını ve yiyecek fiyatlarında ortaya çıkan olağanüstü artışları protesto eden binlerce emekçinin gösterilerine polis ve askeri birlikler müdahale etti, yüzlerce kişi yaralandı (22.11)

● **NAMİBYA**'nın bağımsızlığı için savaşan **SWAPO** örgütüne karşı bir saldırı kampanyası başlatan Irkçı Güney Afrika rejimi, egemen bir devlet olan Angola'nın sınırlarını da geçerek göçmen kamplarını bastı. Baskın sırasında SWAPO'nun göçmen kampında bulunan 68 kişi öldürüldü.

● **POLİSARİO**'ya karşı bir saldırıya geçen Fas birliklerine bağlı askerlerden 329'nun Polisario Cephesi gerillalarınca öldürüldüğü açıklandı (26.11). Bu arada Fas tarafından kurulan Aossario adlı bir provokasyon çetesi, Batı Sahra halkı adına hareket ettiği iddiasıyla Cezayir'e yönelik saldırılara girişti. Bu arada Batı Sahra sorununu görüşen BM Genel kurulu Sahra halkının kendi yazgısını belirleme hakkının tanınması gerektiğini belirtti (27 Kasım). Afrika Birliği Örgütü Batı Sahra Komitesi de 5 Aralık'ta toplanarak Batı Sahra'daki yeni gelişmeleri ele aldı.

● **FİLİSTİN** halkıyla dayanışma Lizbon'da yapılan (2-6.11) Uluslararası Dayanışma Konferansı'yla yeni adımlar attı. Tunus'ta yapılan Arap Doruğu'nda (20.11) Filistin devrim güçlerinin Lübnan'dan çekilmesini talep eden bazı gerici Arap yönetimleri başarısız kalırken, FKÖ'nün tüm istekleri kabul edildi. Bu arada 29 Kasım da Birleşmiş Milletler'in ilan ettiği Filistin Halkıyla Uluslararası dayanışma günü tüm dünyada kutlandı. Dünya Barış Konseyi'nin çağrısı üzerine (7.12) Barış Derneği de Filistin halkıyla dayanışma için imza kampanyası açtı. 80'e yakın politik parti, sendika, demokratik örgüt kampanyaya katılmaya davet edildi.

● **ABD**'nin sömürgesi durumundaki **PORTO RİKO** halkıyla dayanışma konferansı Meksika'nın başkenti Meksiko'da açıldı. (2.12). Dünya Barış Konseyi'nin düzenlediği konferansa 100'e yakın ülkeden 1000'i aşkın delege katıldı. Türkiye'yi Barış Derneği temsil etti. Konferans kararlarında ABD'nin Porto Riko'yu 81 yıldır sömürge konumunda tutuşu şiddetle kınandı. (4.12).

Türkiye'den

Egemen sınıflar

● **DEMİREL HÜKÜMETİ**'nin programının Meclislerde okunmasından (19.11) sonra Milli Güvenlik Kurulu toplandı (21.11) MGK toplantısından sonra yapılan açıklamada anarşiye karşı mevcut yasaların işletilmesi, yasalardaki bazı eksikliklerin tamamlanması konusunda hükümete tavsiyelerde bulunulduğu belirtildi. Bu onay ve tavsiyelerden sonra Demirel hükümeti Mecliste 229 oyla güvenoyu aldı (25.11) Eski İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş tarafından «Kara Liste»nin hazırlayıcısı olduğu açıklanan «Somuncuoğlu, MHP Gençlik Kollarının «4. Türk Gençlik Kurultayı»nda yaptığı konuşmada «hükümetle sıkıyönetimin devamında anlaştık, ancak kadrolar değiştirilecek» dedi. (17.11) Bu güçlü desteği kaybetmek istemeyen Demirel, Sıkıyönetim eşgüdüm sekreterini görevinden aldı. Yine aynı günlerde Abdi İpekçi'nin katili Mehmet Ali Ağca'nın tutuklu bulunduğu Maltepe Askeri Cezaevinden kaçırılması (25.11) bu kadro değişikliklerinin ne denli yerinde olduğunun açık bir göstergesi oldu. Bu arada devlet kademelerinde de hızlı bir temizliğe ve faşistleştirmeye girişen Demirel hükümeti İçişleri bakanlığı müsteşarlığına Dalokay'ı görevden alma, TÖB-DER'i kapatma kararlarıyla ün kazanmış olan eski Ankara Valisi Durmuş Yalçın getirildi (3.12) Aynı gün Malatya eski valisi Rafet Tiryakioğlu da Emniyet Genel Müdürü oldu. Bilindiği gibi Rafet Tiryakioğlu MC dönemlerindeki Malatya Valiliği sırasında Savunmasız insanları bağevinde topluca katlettirme emrini vermişti. 27 Kasım'da ise 12 Mart döneminde Ankara Emniyet Müdürlüğü 1. Şubesinin işkenceci başı komiseri olan Ümit Erdal İçişleri Bakanlığı Emniyet Genel Müdürlüğü Asayiş Hizmetleri Dairesi Başkanlığına getirilmişti. Demirel Hükümetinin izleyeceği ekonomi politikası ise Başbakanlık DPT müsteşarlığına

Haftanın ardından

MESS başkanı Turgut Özal'ı getirmesiyle herkes için çok açık bir hale geldi (3.12) Bu arada Etibank TEK, TPAO, DSİ, TKİ, Petkim, Petrol Ofis, MTA gibi kamu kuruluşlarının Genel Müdürleri de bir çırpıda değiştiriliverdi

İşçi sınıfı ve demokrasi güçleri

● **DİSK**'e bağlı **Maden-İş** ve **Tekstil** Sendikasının Bursa'da örgütlü bulunduğu işyerleri temsilcilerinin ortak toplantısından sonra yapılan açıklamada iki işkolunda toplu sözleşme savaşımında tekellere karşı eylem ve güçbirliği yapma kararı alındığı belirtildi (21.11). Öte yandan **DİSK**'e bağlı **Hür Cam-İş** ile **TÜRK-İŞ**'e bağlı **Kristal-İş** sendikaları şişe cam tekeline karşı 7 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşmelerde ortak güç ve eylem birliği protokolü imzaladılar. (22.11) Kocaeli'nde de 14 sendika şube ve temsilciliği tarafından yapılan açıklamada tekellerin sömürü ve baskısını artırdığı bir dönemde farklı sendikalara bağlı işçilerin eylem ve güçbirliğinin zorunlu olduğu vurgulandı. (24.11).

● **TÜRK-İŞ**'e bağlı Petrol-İş, Deri-İş, Yol-İş, TGS, Tez Büro-İş, Ağaç-İş, Basın-İş, Harb-İş, Hava İş, Kristal-İş, Tümtis, Enerji-İş, Kauçuk-İş tarafından yapılan ortak açıklamada yeni baskı yasalarına ve DGM'lere karşı oldukları belirtilerek şöyle deniyor: «Biz aşağıda isimleri olan sendikalar, sendikal güç ve eylem birliğinin daha da pekişmesinden yana olduğumuzu açıklar, demokrasiyi yok etme anlamına gelen bu gibi tüm saldırı ve girişimleri tezgahlayanlara: karşılarında en başta işçi sınıfımızın örgütleri olan sendikaları bulacağını duyururuz.»

● **MAYSAN** direnişine katılan işçileri destekleyen 2 bin işçiyi jandarmanın dağıtmak istemesi üzerine çıkan çatışmada 20 işçi yaralandı. Olay üzerine metal ve tekstil işçileri birçok fabrikada 2 saat kadar işi durdurdu. Maden-İş Genel Yürütme Kurulu da saldırıyı kınadı. (27.11) Saldırı Bursa'daki 22 sendika ve demokratik örgütçe de protesto edildi. (28.11)

● **PETKİM-İŞ** Temsilciler Meclisi 15 Kasım 1979'da yaptığı toplantıda oybirliğiyle şu kararları adı: «İçinde bulunulan toplu sözleşme döneminde **DİSK**'e, Türk-İş'e, değişik konfederasyonlara bağlı ve bağımsız sendikaların eylem birliği zorunludur. Anti-demokratik uygulamalara karşı aktif savaşımla karşı konulacaktır. «Kararlarda **DİSK**'teki ihraçların kaldırılması gereği de belirtildi. (17.11)

● **İSTANBUL**'da **belediye otobüs şoförleri** toplu sözleşmenin bazı maddelerinin uygulanmamasını, Taşıtlar Dairesi başkanı İbrahim Urhan'ın görevinden alınmasını, bazı işçilerin kadrolarının değiştirilmesini protesto etmek, kumbaralı sistemde çalışan arkadaşlarının can güvenliklerinin sağlanmasını talep etmek için direnişe geçtiler. (29.11) İETT işvereni ile sendika yetkilileri arasında varılan anlaşma sonucunda direniş kaldırıldı (30.11)

● **DEMOKRATİK** öğretmen hareketinin yiğit önderi **Talip Öztürk** (16.11) ve ilerici öğretim üyesi Profesör **Ümit Yaşar Doğanay**'dan (20.11) sonra Profesör **Orhan Cavit Tütengil** de faşist canilerce evinden çıkıp Üniversite'ye gitmek üzere otobüs beklerken katledildi (7.11) Aynı gün öğrencileri yaptıkları yürüyüşlerle bu alçakça cinayeti protesto ettiler. Tütengil'in cenazesinin kaldırılışında İstanbul Sıkıyönetimce işgal altına alındı. Caddeler, sokaklar kesildi. Şişli camiinin çevresi dikenli tellerle çevrildi. Cenazeye katılmak isteyen halka, öğrencilerine izin verilmedi, ateş açıldı. Açılan ateşte bir yurttaş öldü. 8 yurttaş yaralandı.

● İGD'den sonra tüm Türkiye ölçeğinde yaklaşık 80 şubesi bulunan **GENÇ-ÖNCÜ** derneği de Sıkıyönetimce kapatıldı. (29.11)

● **BARIŞ DERNEĞİ**'nin yeni ABD Füzelerine karşı açtığı «Ölüm Füzelerine Hayır» kampanyasında yurt ölçüsünde, eylem birlikleriyle de örülerek yürütüldü. Aralarında **TİP**, **TSİP**, **DİSK** ve **TÜRK-İŞ**'e bağlı sendikaların da yer aldığı 60'a yakın parti, sendika ve demokratik örgüt «27 Kasım ABD Füzelerine Karşı Uluslararası Savaşım Günü»nde Barış Derneğiy'le dayanışma içinde olduklarını açıkladılar (26.11). Kampanya çerçevesinde İzmir'de düzenlenen yürüyüşe 60 örgüt katıldı (24.11) 25 Kasım'da Bursa'da, 26 Kasım'da Kocaeli'nde kapalı salon toplantısı yapıldı. Ankara'da Barış Derneği, **TİP** ve **TSİP** tarafından düzenlen «Avrupa Güvenliği ve Silahsızlanma Paneli»nde bu örgüt sözcülerinin yanısıra CHF saylavı Erol Saraçoğlu da bir konuşma yaptı (27 Kasım). Aynı gün Eskişehir'de de bir kapalı salon toplantısı yapıldı. 28 Kasım'da İstanbul Tepebaşı Gazinosunda yapılan toplantıda Barış Derneği adına **Mahmut Dikerdem**, **TİP** adına **Nihat Sargın**, **TSİP** adına **Yalçın Yusufoğlu** konuştu.

● BASKILARA ve anti-demokratik uygulamalara karşı ilerici güçler arasındaki eylem birliği tüm yurt ölçüsünde ilerliyor. **Zonguldak**'ta Birlik - Dayanışma, **TİP**, **Birlik Yolu** ve **İşçi Davası** eylem ve güçbirliği kararı aldılar (25.11) Aynı gün **Sapanca**'da **İGD**, **TÖB-DER**, Sinematek Derneği Sapanca Şubeleri, CHP Sapanca Gençlik Kollarının aldığı eylem birliği kararına bölgedeki Dev-Yol'un da katıldığı belirtildi. **Kırıkkale**'de CHP, **TİP**, Maden-İş, Petrol-İş, Genel-İş, TÖB-DER, TÜTED, GENÇ-ÖNCÜ, SGB, CHP Gençlik Kolu, İlerici Gençler, İlerici Kadınlar yaptıkları ortak açıklamada Kırıkkale'de faşist saldırıların son günlerde giderek yoğunlaştığını, bu saldırıları ilerici güçlerin birliğinin boşa çıkartacağını belirttiler (29.11) **Sakarya**'da ise, aralarında CHP, **TİP**, **TSİP**, **DİSK** 5. Bölge Temsilciliği, Lastik-İş, Genel-İş, Gıda-İş, Bank-Sen, Fındık-İş, Tek Ges-İş, Cam-İş'in de bulunduğu 44 parti, sendika ve demokratik örgüt DGM yasalarına, sendikal hak kısıtlamalarına, tüm çalışanlar üzerindeki baskıların artırılmasına, Olağanüstü Hal Yasası'na, IMF'ye teslimiyet politikasına, zamlara, hayat pahalılığına, demokratik örgütlerin kapatılmasına, yöneticilerinin tutuklanmasına, demokratik basının susturulmasına, Batı Avrupa ve ülkemize yerleştirilmek istenen ölüm füzelerine karşı güçlerini birleştirdiklerini, böylesi bir birliğin yurt çapında oluşmasından yana olduklarını açıkladılar. (4.12)

● **ADANA**'da **avukatlara** yapılan saldırıları kınamak için düzenlenen mahkemelere girmeme eyleminden sonra (25.11) Ankara'da Mamak Askeri Cezaevinde müvekkilleriyle görüşecek 4 avukata faşistler saldırdı. (30.11)

Yorum

YİTİRİLECEK ZAMAN YOKTUR

DEMİREL, hükümetin 100 gün içinde yapacağı şeyleri sıralıyor. Bunların en başında da Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve Olağanüstü Durum Yasalarını çıkartmayı, Sıkıyönetim, Dernekler, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri, Polis Vazife ve Selahiyet Yasalarını değiştirmeyi koyuyor. «Anarşinin köküne inmek»ten, sıkıyönetim mahkemelerinin karşısına «kişileri değil örgütleri çıkarmak»tan söz ediyor.

PARLAMENTOYA değil, militarist kliğe ve faşist MHP'ye dayanan bu hükümet Demirel'in ağzından gerçek niyetini, halk düşmanı yüzünü apaçık ortaya koyuyor. Demirel, anarşi dediğinde CIA, MİT ve Kontrgerilla kaynaklı terörü değil, antiemperyalist, antifaşist demokrasi güçlerini, işçi sınıfı hareketini, demokratik yığın hareketlerini kastediyor. Faşist MHP ve onun cinayet şebekeleri bu hükümetten kan alırken, devlet mekanizmasının tüm kademeleri hallaç pamuğu gibi atılıp buralara faşistler, gericiler, katiller yerleştirilirken, demokratik örgütler kapatılıyor, ilerici gazeteciler, yurtseverler, demokratlar zindanlara dolduruluyor, askerler, polisler halkın üzerine sürülüyor. Gericilik bir yandan faşist ve «sol» maskeli terörü kendi elleriyle tırmandırıyor, öte yandan da bu terörü bahane ederek demokratik güçlere karşı baskıyı artırma, halkımıza karşı sıkıyönetim eliyle teröre başvurma yolunu tutuyor.

DEMİREL, «anarşiye meydan okuyorum» diyor. Onun meydan okuduğu yerli-yabancı tekellerin azgın sömürüsü altında yoksulluğa, işsizliğe mahkum edilen işçi sınıfıdır; tekellerin, toprak beylerinin, tefecilerin soyduğu milyonlarca köylüdür; yıkımdan yıkıma sürüklenen esnaf ve zanaatkârlardır; açlığa mahkum edilen memurlardır; faşist kurşunların boy hedefi gençliktir, aydınlardır, bilim adamlarıdır; evlât acısıyla isyan eden analardır; ülkesi emperyalistlerce talan edilen, atom yığınağına çevrilen yurttaştır. Onun meydan okuduğu komünistler, sosyalistler, kürt demokratları, CHP'li yurtseverler, tüm öteki devrimci, ilerici güçlerdir, onların örgütleridir. Demirel Hükümeti halk düşmanı programını uygulayabilmek için önce bir vuruşta demokrasi güçlerini sindirmek, özgürlükleri tamamen yok etmek, böylece sözümona dinginlik ortamı sağlamak, ardından da halkımızın yaşamına el atmak, yerli ve yabancı tekellerin çıkarlarını savunan hükümet programının uygulanmasına geçmek istiyor. İşte bunun için Demirel Hükümeti bütün temel özgürlükleri budamayı, bir polis devleti ve baskı rejimi kurmayı gündemin birinci maddesi yapıyor.

DEMİREL Hükümetine değil 100 gün, bir gün, bir saat, bir saniye fırsat tanınmamalıdır. Yitirilecek zaman yoktur. Komünistler, sosyalistler, kürt demokratları, CHP'li yurtseverler, tüm ilerici, yurtsever güçler, sendikalar, öteki yığın örgütleri Amerikancı, sıkıyönetimci Demirel Hükümeti'nin karşısına, onun bir polis devleti kurmayı hedefleyen baskı yasalarının karşısına dikilmelidirler, bunun için güçlerini birleştirmelidirler. Amerikan emperyalizminin, NATO'nun, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, militarist kliğin, onların hükümetinin halka karşı başlattığı bu saldırıya karşı geniş bir demokrasi hareketinin örgütlenmesinde işçi sınıfının eylem birliği çekici bir güç olacaktır. Komünistler işte bunun için bilimsel sosyalizmi benimsediklerini açıklayan **TİP** ve **TSİP**'le kalıcı eylem birliğine büyük önem veriyorlar. İşçi sınıfı hareketinin «tekleşmesi» tartışmalarıyla yitirilecek zaman yoktur.

PASİFLİK ve serüvencilik, sekterlik ve yığınlara inançsızlık sınıf düşmanının yedek güçleridir. Gericiliğin başlattığı bu saldırıya karşı en kararlı bir biçimde, yığınsal çıkışlarla direnmek zorunluktur. Başka çıkar yol yoktur. Komünistler, en geniş emekçi yığınların, Demirel Hükümetine karşı olan bütün güçlerin, tüm yurttaşların bu amaç çevresinde demokratik eylem birliğini gerçekleştirmek için vargüçleriyle savaşıyorlar. Komünistler emekçi yığınların, halkın çıkarlarını, kazanımlarını savunmaya, gericiliğin saldırısını göğüslemeye, bu saldırıyı püskürtmeye, direnmeye kararlıdırlar.

savaş yolu

Sıkıyönetime, Amerikancı Demirel hükümetine HAYIR!...

GERÇEK GEREKÇEYİ YALANLIYOR

HATIRLARDADIR. 1978 yılının son aylarında, AP'si MHP'siyle birlikte, tüm gizli - açık faşist odaklar, sağ basın, emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci sermayenin ideologları, köşe yazarları ve politikacıları, sıkıyönetimi dayatmak için, böylelikle demokratik hak ve özgürlükleri daha da kısmak için, yoğun bir etkinliğe giriştiler. Çağrılar çağrıları, demeçler açıklamaları izlerken, aynı anda, bu girişimlere koşut olarak, faşist terör-cinayet odakları da saldırılarına hız verdiler. Tehlike, işçi sınıfının politik öncü gücü tarafından daha 5 Ekim tarihli açıklamayla şöyle duyuruldu: «Hükümet, ABD emperyalistlerinin, NATO egemen çevrelerinin baskılarına boyun eğiyor. Bununla birlikte emperyalizm, IMF, CIA, ülkemizde faşist tırmanışı körüklüyor, faşizm seçeneğini yedekte tutuyorlar. Faşist MHP sıkıyönetim istiyor. Böylece kanlı saldırılarını sıkıyönetime gerekçe hazırlamak için yoğunlaştırdığını açığa vuruyor. Amerikan emperyalizminin, işbirlikçi burjuvazinin vurucu, terörist gücü MHP, hükümeti sıkıyönetime zorluyor. Bundan amaç, orduyu kışkırtmak, ilerici güçlerin, işçi hareketinin üstüne hükümet eliyle orduyu sürmek, bu ortamdan yararlanmak ve erke gelmektir. CHP ağırlıklı hükümet, faşist güçlerin uyguladığı bu kanlı senaryoya, her gün gencecik insanların vurulup öldürülmesine seyirci kalıyor. Faşist partinin, faşist vurucu örgütlerin üstüne gitmemekle, emperyalizme ödün vermekle, bunalımın yükünü emekçilerin sırtına yükleme politikasıyla desteklerini yitiriyor. «Sağa da sola da karşı olmak» politikasıyla giderek demokratik güçlere yönelik baskı yöntemleri uyguluyor. Antikomünizme yöneliyor. Demokratik güçlerle arayı daha da açıyor' Bütün bunlar, faşist tehlikeyi artırıyor.»

Gerçekten de terördeki bu hızlı tırmanış, 24 Aralık 1978 tarihinde, Kahramanmaraş ilinde yığınsal katliam ve soykırıma dek vardırıldı. MHP'nin ve onun gizli-açık yan kuruluşlarının düzenlediği bu yığınsal katliamda, 100 yurttaşımız yaşamını yitirdi, 170'i aşkın yurttaşımız ağır biçimde yaralandı.

Kahramanmaraş katliamı, aslında MHP'nin onun yan örgütlerinin başlıbaşına suçüstü yakalanışıydı. Fakat yavuz hırsız ev sahibini bastırmakta kararlıydı. Faşizm özlemcilerinin sesi yeniden yükseldi. Kendi düzenledikleri bu korkunç katliam, sıkıyönetim ilânına bahane yapılmaya çalışıldı. MHP'den AP'sine, boyalı basında satılmış kalemlere, politikacısından değişik kuruluşlara, gerici güçlerin tümü, sıkıyönetim çığlıklarını yoğunlaştırdı. Ve CHP ağırlıklı hükümet, Başbakan Ecevit, gericiliğe, faşizm özlemcilerine, demokrasi ve işçi düşmanlarına bir kez daha teslim olarak 26 Aralık 1978 tarihinde 13 ilde sıkıyönetim ilân etti.

Sıkıyönetimin ilân edilişini tüm faşizm özlemcileri ayakta alkışladı. MHP kurtulmuştu. Türkeş şimdi 13 ili ve kapsamı yetersiz buluyor, kapsamın genişletilmesini, 7 ilde daha sıkıyönetim ilan edilmesini istiyordu. Sıkıyönetim ilânının hemen ertesi günü Tercüman, olayı 8 sütun olarak manşetten şöyle veriyordu: «MERHABA ASKER». Aynı başlığı taşıyan başyazısı ise faşizm özlemcilerinin uzun süreden beri tezgâhlamaya çalıştıkları sıkıyönetim rejimi alkışlanıyor, demokratik ve kesin bir tedbir olarak gösteriliyordu. Faşist katiller yuvası ÜGD ise sevinç içindeydi. «Uzun zamandan beri devletin, milletin ve vatanın bütünlüğünü parçalamaya çalışan hainlerin yüzüne şamar gibi inen sıkıyönetim kararını, ülkücü gençlik olarak şükranla ve ümitle karşılıyoruz» diyordu.

Kuşkusuz sıkıyönetime alkış tutanlar, AP, MHP, açık-gizli faşist odaklar, boyalı basın ve sermayenin kiralık kalemleriyle sınırlı kalmadı. Bugün emperyalizmin, gericiliğin ve sermayenin uşağı rolünü üstlenen maoculuk, Aydınlık adlı karanlık gazetenin başyazarı Perinçek ve partisi TİKP de, alkış kervanına katılmakta gecikmedi. Üstelik sıkıyönetime hedef gösteriyor, işçi sınıfının politik öncü gücünü baş düşman olarak belirliyordu.

Kimi solcu kişi ya da kuruluşlar da, sıkıyönetime karşı çıkacakları yerde, sıkıyönetime hedef göstermeye kalkıştılar ve sıkıyönetimin, MHP ve onun yan kuruluşları ile, gizli açık faşist odakların üstüne gitmesini istediler. Kime öğüt veriyorlardı?

Zamanın başbakanı Ecevit ise, sıkıyönetimin «Temel hak ve özgürlükleri koruyacağını» belirtiyor, Bakanlar kurulu kararını açıklarken, 26 Aralık 1978 tarihinde, ilân edilen sıkıyönetimin tüm illere huzur getirmesini diliyordu. Ecevit, açıklamasını şöyle noktaladı: «Sıkıyönetim temel hak ve özgürlükleri koruyacak bir biçimde ve temel haklara ve özgürlüklere yöneltilen engellemeleri önleyecek biçimde uygulanacaktır».

Böylelikle, sıkıyönetimin resmi gerekçesi, can güvenliğinin sağlanması, terörün durdurulması, temel hak ve özgürlüklerin korunması olarak belirleniyordu.

SIKIYÖNETİME HAYIR!..

Bugün, gerçeklerin böylesi bir gerekçeyi ne denli yalanladığı daha iyi görülüyor. Fakat önemli olan, bunu, olayların akışı içinde ve anında görebilmektir. Bunu ise ancak işçi sınıfı hareketi başarabilir. Toplumun öncüsü olmanın bir gereğidir bu. Nitekim, Türkiye işçi sınıfının politik öncü gücü, daha sıkıyönetim ilân edildiği gün, görüşlerini şu tümcelerle dile getirdi:

«...Ecevit'in» demokratik özgürlükleri korumak için ilân ettik» dediği sıkıyönetim, gerici faşist güçlerin kendi amaçlarına ulaşmak için öngördükleri, bunu açıkça duyurdukları bir istemdir. Bu nedenle hükümete baskı yaptıkları, faşist terörü bu nedenle tırmandırdıkları gün gibi ortadadır. Bu koşullarla ilân edilen sıkıyönetimin işçi sınıfına, emekçilere, halka, ilerici güçlere, komünistlere, sosyalistlere, CHP'nin sol kanadına karşı yönelik olduğu kuşku götürmez.

Şu anda, toplantıya hazırlanan parlamentonun halktan yana, yurtsever, özgürlükçü parlamenterleri, tarihsel bir sorumlulukla karşı karşıyadır. Halka seçimlerden önce verdiğiniz sözleri unutmayın. Sıkıyönetim kararına oy vermeyin. Faşist Türkeş'in tutuklanmasını, Demirel-den hesap sorulmasını isteyin. Halk size bunun için oy verdi... Böylesi bir tarihsel anda, eylem birliğini korumak ertelenmez bir görevdir. Tüm ulusal demokratik güçler birleşin. Faşizme geçit vermeyin. Sıkıyönetime hayır...»

1 Ocak 1979 tarihli Savaş Yolu'nda da, şu görüşlere yer verilmişti: «Aylardır tırmandırılan faşist terör zinciri, Kahramanmaraş kitle kırımından geçerek, sıkıyönetime vardı. Yurdumuzun «şimdilik» 13 ilinde ve «şimdilik» iki ay olmak üzere, sıkıyönetim ilân edildi. Böylece, uzunca bir süredir sıkıyönetim istemlerini her fırsatta tekrarlayan faşizm özlemcisi güçler, bir ileri adım atmış oldular. CHP ağırlıklı Hükümet de, uzun süredir direndiği sıkıyönetime boyun eğerek, Türkiye'de demokrasinin varlığıyla birlikte, kendi varlığını da tehlikeye attı. Sıkıyönetim ilânı kararını kamuoyuna açıklayan Başbakan Bülent Ecevit'in olağanüstü durumun demokratik hak ve özgürlüklere saygılı olacağını, hatta demokratik hak ve özgürlükleri korumak üzere çıkarıldığını vurgulaması, bir yandan bir çırpınışı, ve bir dileği, öte yandan da 12 Mart'ın acısını halâ bağrında duyan Türkiye halkı ve demokrasi güçlerini kandırma, oyalama isteğini ortaya koyuyordu...

...Sıkıyönetim, CHP ağırlıklı Hükümet'in büyük ekonomik güçlükler karşısında yenik düştüğü ve «anarşi» adı verilen faşist tırmanışa boyun eğdiği bir dönemde ilân edildi. CHP ağırlıklı Hükümet'in, devlet kuruluşlarını, MC döneminde yerleşmiş faşistlerden arındırmadığı bir ortamda ilân edildi. Sıkıyönetimin «kadife eldivenli» olacağı, belki buna kendisi de inanmayan Ecevit tarafından ne kadar tekrarlanırsa tekrarlansın, faşist güçlerin cirit attığı ve ipleri çoğu yerde ellerinde bulundurdukları böyle bir ortamda, böyle bir devlet mekanizması, özellikle sıkıyönetim koşullarında, ancak halka karşı, demokrasi güçlerine karşı, balyoz görevi yapabilir...»

ocak-KASIM 1979 DÖNEMİNDE TERÖR'ÜN GÖSTERGELERİ

AYLAR	Ölü Sayısı	Yaralı sayısı	Gözaltına alınan ve tutuklananlar
Ocak	29	47	704
Şubat	48	40	1.032
Mart	60	94	1.551
Nisan	70	93	857
Mayıs	109	159	4.313
Haziran	76	108	1.999
Temmuz	88	75	238
Ağustos	115	74	261
Eylül	114	97	506
Ekim	68	95	314
Kasım	158	78	482
TOPLAM	935	960	12.257

SIKIYÖNETİMİN BİLANÇOSU

Bugün birinci yılını dolduran sıkıyönetim, dördüncü ayında 13 ilden 19 ile çıkartılarak ve kapsamı genişletilerek günümüze vardı. Ama bu uygulamanın bilânçosu nedir? Terör durdurulamamış, can güvenliği sağlanamamış ama temel hak ve özgürlükler sürekli hırpalanmış, geriletilmiştir. Gerekçede belirtilenler koca bir yalan olmaktan öteye gidememiş, bu nedenle faşist terör alabildiğine tırmanma olanağı elde etmiştir. Tabloda görülen veriler, bu durumu kanıtlamaktadır. Kaldı ki söz konusu rakkamlar, hem öldürme ve yaralama açısından hem de özellikle gözaltına alınmalar ve tutuklanmalar açısından somut durumu yeterince göstermekten uzaktırlar. Çünkü bunlar sadece gazetelere yansıyan olayların dökümünden ibarettir ve gerçekte çok daha fazla sayılardadır.

Evet, temel hak ve özgürlükleri korumak gerekçesiyle getirilen sıkıyönetimin bir yıllık uygulaması sırasında faşist kuruluşlar, faşist katil sürüleri orta yerde cirit atarken, tutuklanan kimileri cezaevlerinden kaçırılırken, faşist yayın organlarına hiç el sürülmezken; sıkıyönetimciler demokratik yığın örgütlerinin pek çoğunu, gençlik örgütlerinin tümünü kapadılar, binlerce ilerici-yurtseveri düşünce ve davranışlarından ötürü zindanlara attılar, sol içerikli yayın organlarının tümüne yakın bir bölümünü yasakladılar. Ama ne anarşi adını verdikleri terörü önleyebildiler, ne can güvenliğini sağlayabildiler. Tersine, işçi sınıfının politik öncü-gücünün daha başında dikkat çektiği ve gösterdiği gibi, saldırının sivri ucunu demokrasi güçlerine, emekçi yığınlara karşı yönelttiler. Burada, işçi sınıfı, baş yeri tuttu. 1 Mayıs 1978'de, öncesi ve sonrasında estirilen terör, fabrikalarda girişilen soruşturma ve tehditler, ertelenen grevler, yaptırılmayan sendika Genel Kurulları, işçi sınıfına ,onun savaşımına karşı ne denli hassas olduklarını gösteriyor. Sıkıyönetim, şimdi, Amerikancı-sıkıyönetimci Demirel iktidarının işbaşına gelmesiyle, işçi direnişlerini de kapsamı içine aldığını açıklıyor. Tekelci patronlar, Demirel, sıkıyönetimin kapsamının daha da genişletileceğini, sıkıyönetim yasasının değiştirileceğini açıklıyor. Amaç, ayakta kalabilmek, düzeni sürdürebilmektir.

Fakat Cumhuriyet tarihinin yarısı, sıkıyönetimler altında geçmiştir. Burjuvazi, egemen çevreler, boyuna hükümet değiştirmişlerdir. Hele 12 Mart'tan bu yana, hükümetlerin yıpranma hızı çok artmıştır. İşbirlikçi tekelci burjuvazi, «gelenksel», alışılagelen yöntemlerle, mecliste «parmak çoğunluğuyla» «tek partiyle» hükümet zor kuruyor. Kurabilenler kısa sürede eriyor, çöküyor. MC'lerin sonu bu oldu. Burjuva reformizminin, Ecevit hükümetinin sonu bu oldu. Şimdi Demirel, aynı yolda yürüyor. Ama bundan önceki hükümetleri nasıl yıkıldıysa, bu hükümet de öyle yıkılacaktır. Tekellerin egemenliği son bulacak, emekçi halkın ileri demokratik erki kurulacaktır. Sıkıyönetim eliyle sürdürülen baskılar, tarihin bu gidişini durduramayacaktır.

TUSIAD
OLAYLARA BAKIŞ

TUSİAD'ın '1980 Ekonomi raporu'

Tekellerin çıkmaz yolu

TÜRK Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD), «1980 yılı başında ekonomik bunalımdan çıkış yolu» adlı raporunda, ekonomik bunalımda işçi ücretlerindeki artışın rolünün pek önemli olmadığını itiraf ediyor. Ardından Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) kalkıyor, ekonomiyi felce sokan işçi ücretlerindeki artıştır, diyor. Tekelci patronların bir sözü diğerine uymuyor. Yalanlar birbirine dolanıyor. Onların gerçekte tüm isteği sömürüyü daha azgın boyutlara ulaştırmak, ülkemizi emperyalizme, onun askeri ve ekonomik örgütlerine, NATO'lara, IMF'lere, AET'lere daha sıkı bağlamak, kul köle etmektir. MESS patronları, bu hedeflerini 15 Kasım 1979 günlü azgın antikomünizm, antisovyetizm dolu gazetelerinde göstermişlerdir. Bu adamlar, yiğit metalurji işçilerinin karşısına kuzu postu giyinerek çıkıyor. Ama 20 yılı aşkın bir zamandır kazanılan ekonomik demokratik hakları geri almak için sinsi tezgahlar kuruyor. Tekelci patronlar, düzenlerini sürdürebilmek için CİA güdümlü faşist terörden, maocu karşıdevrim gruplarının bölücü sendikalar kurmasından, Demirel hükümetinin baskıcı, sıkıyönetimci anti-demokratik uygulamalarından medet umuyor. Bu adamların, Türkiye ekonomisi üzerine gösterebilecekleri çıkış yolu da kalmamıştır. Örneğin TÜSİAD, söz konusu raporunda, kısa sürede çözülemeyecek sorunları şöyle sıralıyor: ● Elektrik enerjisinin yetersizliği ● Kömür üretiminin artırılamaması ● Potansiyel enflasyonist baskı yaratan para arzı büyüklüğü ● Kit sisteminin işlemez hale gelmesi ● Giderek çarpıklaşan sınai yapı.

Bu düzende, bu sorunların uzun sürede de gerçekleşemiyeceği bir yana, TÜSİAD, bu noktada iki çarpıtma yapıyor

Birincisi, ekonomik bunalımın sorunlarını yukarıda belirtilenlerle sınırlıyor, çok daha önemlileri saklamaya çalışıyor. Söz gelimi dış ticaretin yapısını ve buna koşut olarak döviz darboğazını belirtmiyor. Oysa bu, karşılıklı etkileşim süreci içinde öteki bunalımları daha da körükleyen temel faktörlerden birisidir ve kapitalizm koşullarında ne kısa sürede, ne uzun sürede çözümü olanaksızdır. TÜSİAD, ayrıca, üretim, yatırım ve kalkınma hızı büyüklüklerinin planlı dönemin en düşük düzeyine inmesi işsizliğin en yüksek düzeye çıkması gibi derinleşen diğer bunalım çizgilerini «atlıyor».

İkinci olarak, gözardı edilenler bir yana, TÜSİAD, sorunların nedenlerini gizliyor, bunları yönetim yetersizliğine indirgiyor. Çünkü söyliyebilecek başka sözü yoktur. Çünkü bunalımın nedeni esas kaynaklarında aranacak olursa, suçlu ortaya çıkacak, kaldırılan her taşın altından tekelci patronların kendileri, onların sömürü ve baskıya dayalı iğrenç düzenleri, kapitalizm, ortaya çıkacaktır.

Enerji sorununu ele alalım. Neden elektrik enerjisi ekonominin gereklerini karşılayamıyor? Zengin kömür yatakları toprakların altında yatıyor, akarsularımızda akıp giden suların, bu potansiyelin yüzde 10'u bile elektrik enerjisine dönüştürülemiyor. Tüm bunlar, yönetim yetersizliğinin, hükümetlerin beceriksizliğinin değil; kapitalist üretimin planlanamazlığının, onun anarşik yapısının sonucudur. Ekonominin ana sektörleri ve alt kesimleri arasında varolan oransızlıklar ve dengesizlikler, kapitalist üretimin en belirgin özellikleridir. Uygulanan ekonomi politikalar, her alanda olduğu gibi, dışa bağımlı kapitalist gelişmenin acı reçetelerinin içinde yazılıdır ve böylesi bir politika güdenlerin başka bir seçenekleri yoktur. İşte bu acı reçetenin içinden, kendi doğal kaynaklarımıza değil, petrole ve dışarıya bağımlı bir enerji modeli çıkabilmiştir.

Enflasyonist baskılar yaratan, para arzı büyüklüğüymüş. Ve enflasyon kısa sürede önlenemezmiş. Peki sorumlu kim? Para ve kredi büyüklüklerini sürekli azdıran, para matbaalarını sürekli günde üç vardiye çalıştıran sizler, hükümetleriniz değilse kimlerdir? Karşılıksız basılan paralar, krediler sizlerin buyruğuna sunulmuyor mu? Bunların kararları sizden çıkmıyor mu?

KİT sistemi işlemez hale gelmiş. Zararları ekonomiyi tahrip ediyormuş. Evet, doğru. Ama neden? Çünkü sizlere ucuz girdi üretiyor. Çünkü piyasada kilosu yaklaşık 100 lira olan demir-çelik ürünlerini, siz parababalarına 30 liraya sattığı için zarar ediyor. Fazla istihdamın sorumluluğu da kurulu düzenin kendisinden başka hiçbir yerde aranmamalıdır.

Giderek çarpıklaşan sınai yapıya gelince, Türkiye yapım sanayinin çarpık bir yapıya sahip olmasının anlamı şudur: Bu sanayinin ağırlıklı kesimleri, girdi yoluyla dışarıya, çokuluslu tekellere bağımlıdır. Dayanıklı ve dayanıksız tüketim malları üretiminde yoğunlaşan, yapım sanayii küçük ölçek ve geri teknoloji ile çalışan, montajcılık yapan bir yapıya sahiptir. Tüm bunların sonucu her yıl 5 milyar dolarlık döviz yiyen ama buna karşılık Türkiye'ye 70 sent getiremeyen azgın bir canavar gibidir. Peki ama bunun suçlusu kimdir? Yine siz ve yıkılası düzeniniz değil mi? Yapım sanayini girdiler yoluyla çokuluslu tekellere bağlayan, emperyalizmin sunduğu küçük ölçekli geri teknolojiyi Türkiye'ye getiren yoksa emekçi halkımız mı?

TÜSİAD patronlarına göre, bunlar kısa sürede çözülecek sorunlar değildir. Ama veriler, olgular, bunların, bu düzen içinde kalındıkça, uzun sürede de çözülemeyeceğini kanıtlıyor. Bay tekelci patronlar, şu noktayı çok iyi bilmektedirler: Sizler ve sizin hiçbir hükümetiniz, ülkemizin temel sorunlarına kalıcı hiçbir çözüm getiremez. Nitekim TÜSİAD patronları bu olgunun farkındadırlar ve kalıcı çözümlerin olanaksızlığını bildiklerinden, kısa süreli çözümlerin peşinden koşmaktadırlar. Kısa süreli soluklanmaların yollarını aramaktadırlar. Bunun için, Demirel hükümetinden şunların yapılmasını istemektedirler:

1— IMF ve öteki emperyalist finans kuruluşlarıyla anlaşmaya varılması ve dış yardımın ivedi sağlanması.

2— Serbest piyasadan gelen dövizlerin (yasa dışı yollardan), yasal yollardan girişini sağlayacak önlemlerin alınması.

3— Sürekli kur düzenlemeleriyle, «gerçekçi kur uygulamasının» sürdürülmesi. Yani, sık sık devalüasyonlar yapılması.

4— Temel malların fiyatlarının artırılması.

5— Ücretlerin dondurulması ve iş barışının sağlanması.

6— Tarımsal ürünlerin taban fiyatlarının düşük tutulması vb. gibi..

Bu önerilerin de açıkça gösterdiği gibi, tekelci patronlar, yalnızca kendi kasalarını doldurmak, yalnızca kendi bunalımlarını kısa sürelide olsa hafifletmek yolundadırlar. Onların ne ülke ekonomisini düzlüğe çıkartmak diye bir kaygıları vardır, ne de işçileri, köylüleri, memurları, esnaf ve zanaatcıları vb. düşündükleri vardır. İzledikleri yol, önerileri, çarpık dedikleri ekonomiyi daha da çarpıklaştırmaktan başka hiçbir sonuç vermeyecek, sonlarını daha da yaklaştıracaktır. Onlar bu nedenle emperyalizme daha da bağlanmak yolundan yürüyorlar, bu nedenle baskıyı daha da artırmayı planlıyorlar.

Ama, halkımız, bu uğursuz gidişin farkındadır. Ekonominin ve bu temelden kaynaklanan toplumsal ve politik bunalımların gerçek sorumlusunun tekelci patronlar, onların düzenleri olduğunun bilincindedir. Bu bağlamda onurlu, güvenli, sağlıklı ve mutlu bir yaşama ulaşmak, tekelci patronların, büyük toprak ağa ve beylerinin egemenliklerinin yıkılmasından, emekçi halkın sosyalizme açılan ileri demokratik erkinin kurulmasından geçmektedir. Türkiyenin sorunları kısa sürede çözülemezmiş. Bu bir avuç sömürücünün ve asalağın egemenliği ortadan kalktıktan sonra, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar, hangi sorunun ne kadar sürede çözüleceğini göstereceklerdir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin ve büyük toprak ağa ve beylerinin dışında kalan tüm sınıf ve katmanların onların örgütlerinin ele ele vermeleri, işte böylesi bir hedefe varılması için zorunludur. Bunun yolu, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin kurulmasından geçiyor.

Demokrasi savaşımının gerekleri ve TÖB-DER'deki düğüm

TÖB-DER'in içinde bulunduğu durum dağınıklık ve eylemsizlikle özetlenebilir. Demokrasi savaşımı için büyük olumsuzluk olan bu durum, işbirlikçi büyük burjuvaziye, Demirel hükümetine güç veriyor. Öğretmenler üzerine çok yönlü baskı, saldırı ve cinayetler yoğunlaştırılıyor. Demokratik öğretmen hareketinin önderlerinden Talip Öztürk'ün kanı, daha kurumamıştır.

Bilinçli TÖB-DER üyeleri, geniş öğretmen yığınları, sorumluluk duyan gruplar örgütlerine sahip çıkma savaşımını ardıcıl sürdürüyorlar. Son iki yıl içinde merkez yöneticilerinin resmi politikası durumuna gelen ve örgüt yapısında büyük yaralar açan tasfiyecilik, bu grupların çabaları ile örgüt tabanında tecrit edildi, yalıtlandı. Fakat merkez yönetiminde kendilerine «devrimci» öğretmen diyen maceracıların dayatmaları ve provokatif «politikaları» devam ediyor. Bu nedenle TÖB-DER, işçi sınıfından ve demokrasi güçlerinden kopuk, eylemsizlikle dengesiz çıkışların arasında yalpalayıp duruyor.

Birlik ve Dayanışma'dan yana öğretmenlerin yayınladığı «Öğretmenin Sesi» dergisi gelişmelerin, öğretmen yığınlarına güven vermeyen, kendi içinde tutarsız, bir yanıyla maocu gericiliğe bulaşmış bir yönetimin, öğretmen yığınlarına önderlik edemeyeceğini sosyal mücadelenin sert ve karmaşık koşullarında sağa sola savrulacağını açık olarak ortaya koyduğunu belirtiyor. Bu konuda şunları söylüyor: Küçük burjuva anarşizmi, sol oportünizm, eylemsizliğin bataklığında uç verir. Eylemsizlikle keskin «sol»culuk kapı bir komşudur. Nitekim kendilerine «devrimci» öğretmen diyen maceracılar, sınıf savaşının çetinleşen koşulları karşısında yığınlardan kopuk, aşırı korkaklıkla içi kof cesaretin salıncağında kolan vuruyorlar.(...) İşçi sınıfına, öğretmen yığınlarına güvenmeyenlerin, TÖB-DER'i tekkide etmek, demokrasi güçlerinden yalıtlanmak için maocularla birlik olup çırpınanların devrimci kavgada söylenecek sözleri yoktur.»

İşçi sınıfının savaş yolunda yürüyen öğretmenler, TÖB-DER konusundaki ana çabalarını, örgütsel birliğin sağlanması ve TÖB-DER'in demokrasi savaşımındaki onurlu yerini alması yönünde yoğunlaştırıyorlar. Bu konuda, sorumluluk duyan tüm gruplarla savaşımın her alanında somut adımlar atmaya hazır ve kararlı olduklarını belirtiyorlar. Bunu işçi sınıfının eylem birliğinin sağlanması çabasıyla bağlıyorlar. Ama birini diğerinin önüne - ardına koymuyorlar. Ancak böylesi bir tutumla güçlü bir demokrasi cephesinin oluşturulması sağlanabilir. Türkiye demokratik öğretmen hareketi yükseltilebilir. TÖB-DER'deki düğüm böyle çözülecektir.

23. GENEL KURUL VE MADEN-İŞ

Daha çetin görevlerin aşılmasına doğru!..

DİSK'in belkemiği, kurucu üyesi T. Maden-İş Sendikası, 23. Genel Kuruluna gidiyor. Türkiye proletaryasının en örgütlü, savaşkan kesiminin, metalürji işçilerinin sendikal örgütü olan Maden-İş Sendikasının, aynı zamanda sınıf sendikacılığının ulusal ve uluslararası çapta bir forumu niteliğini taşıyacak 23. Kongresinin önemi nedir?

Bu sorunun yanıtı, açıktır ki, genel olarak Türkiye sendikal hareketinin, özel olarak Maden-İş'in içinde bulunduğu koşullardan, sınıf sendikacılığının önünde bulunan ödevlerden kopartılamaz. Tersine, bunlara sımsıkı bağlıdır.

Hatırlanacağı üzere, geçen genel kurul, «Büyük Grevler»in en sıcak günlerinde, işbirlikçi tekellerin sınıf sendikacılığını susturmak, örgütsel varlığını parçalamak için giriştiği azgın saldırılar altında, 2. MC'nin faşist uygulamalarını yükselttiği bir dönemde yapılmıştı. 23. Genel Kurul ise, Demirel hükümetinin yeniden işbaşında bulunduğu, demokratik hak ve özgürlüklere çok yönlü bir saldırının planlandığı, sendikaların denetim altına alınmak istendiği koşullarda, MESS patronlarıyla olası bir yeni büyük savaşımın öngünlerinde yapılıyor.

İki genel kurul arasında kalan iki yıllık süre içinde, Türkiye sendikal hareketi içinde özel, önemli bir konuma sahip bulunan Maden-İş'in daha da güçlendiği kuşkusuzdur. Siyasal iktidarların akıl almaz baskı ve engellemelerine, provakasyonlara bölücü ve yıpratıcı girişimlere rağmen örgütsel yapısı sürekli gelişmiş, son iki yılda üye sayısı %28,58 artmıştır. Fabrikalardaki örgütlülüğü derinleşmiş, kadroları yetkinleşmiş, çelikleşmiştir.

1977-78 «Büyük Grevler»in den gerekli dersleri çıkaran, bunu yedeğine alan Maden-İş, aynı süre içinde Uluslararası sendikal hareket içindeki saygın konumunu daha da pekiştirmiştir. Sendikal demokrasinin ilkelerini hayata geçirmede en önde yürümüş ve attığı somut adımlarla bu yolda örnek olma konumunu yükseltmiştir. Yıllardır ağır ezgi, baskı ve sömürü altında boynunu doğrultamamış olan Anadolu'nun en ücra köşelerine sınıf sendikacılığını, başarılarını, işçi sınıfı bilimini götüren Maden-İş, bugün, işkolundaki sendikalı işçilerin %47'sini çatısı altında toplamıştır. Geri kalan %53'ü ise 67 sendikaya dağılmış durumdadır. Bunların %33'ü bağımsız sendikalarda %17'si Türk-İş'e bağlı sendikalarda, %1'i ise MISK'tedir.

Öte yandan metallürji işçileri, daha dün «Kıdem tazminatı, çalışma süreleri yıllık ücretli izinlerle ilgili önerilerinizi geri alın, ikramiyeleri aynı düzeyde bırakın da ondan sonra görüşelim» diyen, burnu havada çalım satan MESS patronlarını, bugün ortaklaşa hazırladıkları ve «Onur belgemizdir» dedikleri geniş önerilerin tümü üzerinde kafa yormak zorunda bırakmışlardır.

Bütün bunlar, son iki yılda Maden-İş'in güç kaybedip etmediğini bilgiçlik taslayarak tartışmaya açmak isteyenlere en anlamlı yanıtları oluşturan gerçeklerdir.

Yığınların savaşım için gerekli olan bu gelişmeler, bu direngen olgular, elbette kendiliğinden, yağdan kıl çekercesine olmamıştır. Yaşamın tüm alanlarındaki süreçleri diyalektik bağlam içinde ele almadan, bunun iyi düşünülmüş gereklerini sabırla, özveriyle yerine getirmeden, ekonomik-demokratik istemler uğrunda giden savaşı politik savaşa bağlamadan, bugünlere varılamazdı. Ne var ki, karşılaşılan zorlukların, kimi eksikliklerin tümden yok edildiği söylenmiyor. Fakat bunların nesnel ve öznel nedenlerini açık yüreklilikle ortaya koyabilen, özeleştiri yaparak bu noktaların üzerine gidebilme yeteneğini gösterebilen, bu doğru, zorunlu ve devrimci tutumu özümsediklerini Genel Kurul belgeleriyle kanıtlayan metallurji işçileri, böylelikle daha üst düzeyde başarıların güvencesini de sunmuş oluyorlar.

Bugün, Amerikancı sıkıyönetimci Demirel hükümetinin hükümet programını yazan tekelci patronlar, onların sözcüleri, baskıcı bir rejim uygulaması ile sendikal hareketi kesin kontrolleri altına almak yolundan yürüyorlar. Bunun yolu, sınıf sendikalarını etkisizleştirmekten, konumlarını sarsmaktan onları yalıtlamaktan geçiyor. Bunun yolu, Işıklar, Nebioğlu gibilerinin elinde DİSK'i eylemsizliğin, bölücü girişimlerin batağında tutmaktan geçiyor. Bunun yolu, sendikalar arasında gelişen eylem birliğini dinamitlemekten geçiyor. Şimdi onlar bu nedenle diğer işkollarındaki sözleşmeleri bağıtlayarak metallurji işçilerini toplu sözleşme savaşımında yalnız bırakmak gibi bir taktiğe başvuruyorlar.

Fakat Maden-İş'in, sınıf sendikalarının bilinçli işçileri bu oyunun, bu planın farkındadırlar. Önlemler ona göredir. Maden-İş yönetimi, üyeleri ve temsilcileri, Türkiye Sendikal hareketinde ilk kez, uğrunda savaşım verilecek hedefleri ortak bir çabayla, elbirliğiyle saptadılar. Sendikal hareketin eylem klavuzu niteliğindeki «Temel Politika ve Eylem Bildirgesi»nin hazırlanması da böyle oldu. Maden-İş'in, sınıf sendikalarının izledikleri politikayı temellendiren saptamalardan ve uğrunda savaşım verilmesi gereken hedefler bütününden oluşan «Temel Politika ve Eylem Bildirgesi» ile «Güncel Görevler», tüm tabanın tartışmasına, birlikte oluşturulmasına sunuldu. Sendikal demokrasinin yepyeni ve önemli bir örneğidir bu. 314 paragraftan oluşan ve Genel Kurul'da da tartışıldıktan sonra birer karar durumuna yükselecek bu çalışmanın içeriği, aynı anda, sınıf sendikalarının, ileri işçilerin genel sendikal hareketi sürükleyici, yönlendirici, kucaklayıcı ve ileri götürücü işlevini kanıtlıyor. Tekelci patronları korkutan da, emekçi halkın ileri demokratik erkini kurmak için verilen savaşıma yeterli omuz verebilmenin gerekleri de budur. Bu kararların hayata geçmesi için özveriyle sürdürülecek savaşımdır!

Maden-İş'i, onun savaşkan yiğit üye ve temsilcilerini, daha nice çetin görevler bekliyor. Metallurji işçilerini, bugüne değin sınıf kardeşleri, emekçi halkımız, gençlerimiz, kadınlarımız, hiç bir zaman yalnız bırakmadı, bırakmayacak. Bu dayanışma, ulusal demokratik güçlerin eylem ve güç birliği, metallurji işçilerinin yeni yeni savaşımlarının utkuya ulaşmasında önemli bir işlev görecektir. Yanısıra, metallurji işçilerinin savaşımlar içinde edindiği tüm deneyimler, diğer sınıf kardeşlerinin, emekçi halkımızın savaşımına ışık tutuyor.

İşbirlikçi tekeller sınıf sendikacılığı susturamıyacaktır.

Genç Öncü açılmalıdır

YAŞIYORLAR SAVAŞIYORLAR

Sıkıyönetim demokratik bir gençlik örgütünü daha kapattı. Genç Öncü'nün 80 şubesiyle birlikte kapatılması, işçi sınıfımızla bağlaşıklık içinde olan gençliğe, Amerikancı-sıkıyönetimci Demirel hükümetince indirilen yeni bir darbedir. Sıkıyönetimin, demokratik gençlik örgütleri üzerine böylesi geniş çaplı saldırısı, işçi sınıfının yanında yer alan 4 demokratik gençlik örgütünün; İGD, Genç Öncü, SGB ve DDKD arasında eylem birliği kararından sonra olmuştur. Bu durum, eylem birliğinin, gericilik güçlerinin korkulu rüyası olduğunu kanıtlıyor.

Ama cinayet yuvaları olduğu çoktan kanıtlanan faşist dernekler açıktır. Katiller ortaklıktadır. MHP-ÜGD militanları, şimdi, Kayseri'de olduğu gibi, CHP'li gençleri de kırmaya başlamışlardır. Bu durum, gençliğe yönelik saldırıların daha da artacağını gösteriyor. Tehlike büyüktür. Ama önlenemez değildir. Bugün işçi sınıfı arasında hızla gelişen eylembirlikleri, bilimsel sosyalizmi benimsediklerini belirten partilerin TKP'ye karşı ön yargılarının giderek kırılması, Türkiye'nin politik çehresinde çok önemli değişimlerin olacağını gösteriyor. Bu gelişme, emperyalizme ve faşizme karşı en geniş eylem ve cephe birliğinin kurulmasının, güçlü bir demokrasi hareketinin örgütlenmesinin yollarını açıyor. Gençlik kesimindeki eylem birliğinin güçlenmesi, bu gelişime olumlu katkılarda bulunacaktır. Bugün Genç Öncü, İGD, SGB ve DDKD arasında kurulan eylem birliğine CHP'li gençlerin katılma eğilimi yükseliyor. İşçi sınıfı, emekçi halkımız, ilerici demokratik güçler, sosyalistler, komünistler, gençlik arasında gelişen, daha sıkı örülen eylem birliğini tüm güçleriyle destekliyor, yurtsever gençliği bağrına basıyor. Demokratik örgüt ve kişiler, 17 uluslararası gençlik kuruluşu işçi sınıfının savaş yolunda özveriyle, yiğitçe savaşan İGD Kapatılamaz, diyor. Demokrasi güçleri, «Genç Öncü Açılmalıdır» belgisini yükseltiyor. Evet, tekelci patronlar, Demirel hükümeti, İGD'yi, Genç Öncü'yü kapatabilirler, ama onları uğrunda savaştıkları yoldan alıkoyamazlar, bu savaşın utkusunu önleyemezler. Gericilik, antidemokratik yöntemlerle bugün İGD'nin ve Genç Öncü'nün yarın SGB, DDKD ve diğerlerinin kapısına kilit vurabilir, ama gençliğin işçi sınıfı yolundan ilerlemesini önleyemez. Bu doğrultuda verilen anti-emperyalist, antifaşist savaşı kıramaz. Gençliği eylembirliği savaşından, yığın hareketinden koparamaz. Tekeller ve hizmetindeki Demirel hükümeti, militarist klik tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de demokrasi güçlerini baskıyla, kanlı zorbalıkla yıldırmanın mümkün olmadığını daha iyi görecektir. Tekelci patronların, büyük toprak ağa ve beylerinin egemenlikleri yıkılacak, emekçi halkımızın ileri demokratik erki kurulacaktır.

Antidemokratik baskılara hedef olan ilerici, devrimci gençlik örgütleri yaşıyorlar, savaşıyorlar.

ABD bölgemizden DEFOL!..

ABD Başkanı Carter İran'ı doğrudan askeri müdahaleyle tehdit etti. ABD savaş gemileri Basra körfezinin ağzına yığıldı. Akdeniz'de 6. Filo İran'ı vurabilecek konumlarda seyrediyor.

Aralık 10-14 tarihlerinde Brüksel'de yapılan NATO doruğu ise Avrupa'nın neresine kaç adet daha yeni ölüm füzesi konacağını tartışıyor. ABD'nin tüm dünyayı tehdit altında bırakan yeni buluşları Pershing-2 ve Cruise füzelerinin marifetleri sergileniyor.

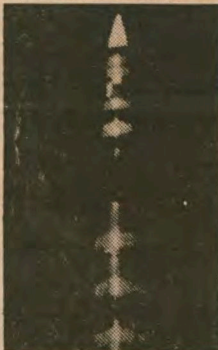
İşte ülkemizi de çok yakından ilgilendiren, onu dirimsel sorunlarla yüzyüze getiren ABD emperyalizminin saldırgan, çirkef yüzü bu denli açık.

Büyük Oktobr'la başlayan dünya çapında kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci boyunca emperyalizm konumlarını sürekli yitirdi, yitiriyor. Klasik sömürgecilik sisteminin de yıkılmasıyla birlikte emperyalizm daha bir saldırganlaştı. Dünya halklarının ilerleme yönündeki gelişimini daha bir açık askersel tehdit altına almaya girişti. Bu saldırganlık daha 2. Dünya savaşı ertesinde Kore'ye doğrudan askersel müdahale sırasında ortaya çıkmıştı. Sömürgecilik sisteminin yıkılış yıllarında, 1958'lerde Ürdün'e 6'ncı filonun yaptığı müdahale ABD'nin emperyalizmin dünya çapındaki jandarmalığının somut bir görünümü olmuştu. Daha sonraki yıllarda Çinhindi halklarına, yiğit Vietnam, Kamboçya, Laos halklarına karşı yürüttüğü saldırı savaşlarında yediği şamar ABD'yi uslandırmadı, ama ayağını daha bir denk almasına, stratejisinde belli değişiklikler yapmasına yol açtı.

Komünist ve İşçi Partilerinin Danışma Toplantılarında belirtildiği gibi, emperyalizm bölgesel savaşlar kışkırtıyor. Doğrudan ABD emperyalizminin güdümündeki, askersel desteğindeki ülkeler, ilerici rejimli ülkelere saldırılar düzenliyor. Böylece ABD emperyalizminin koçbaşlığı görevini yapıyor. Orta-Doğu'da İsrâil'in, Afrika'nın güneyinde Güney Afrika rejiminin saldırıları süreklilik kazandı. Bu saldırılar ABD'nin tüm dünyayı kontrolü altında tutmak için sürekli geliştirdiği filolarca, doğrudan destekleniyor. ABD'nin kurduğu üslerden kalkan uçakların sağladığı askersel donanımla besleniyor.

İran'daki anti-emperyalist gelişmelerle birlikte ABD emperyalizmi Ortadoğu'da önemli konumlarından birini yitirdi. Bu durum ABD'nin bir süredir gizlemeye yeltendiği saldırgan yüzünü çok daha açık bir şekilde ortaya koymasına neden oldu. Bu ülkenin içişlerine kabaca müdahaleyi ajanlarıyla, CİA uzmanlarıyla sürdürmekte olan ABD emperyalizmi, şimdi dolaysız askersel tehditler savuruyor.

Ne var ki emperyalizmin dünya ölçüsünde bölünmez egemenliği dönemleri çok gerilerde kalmıştır. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere dünya sosyalist sistemi, kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi, ulusal kurtuluşçu güçler ve dünya ölçüsündeki diğer tüm barış güçleri, ABD emperyalizminin bu askersel müdahale tehditlerine karşı aktif bir şekilde direniyorlar. 1958'lerde Ürdün çıkarmasının ardından Sovyetler Birliği'nin sert uyarısı ABD emperyalizmini geri çekilmek zorunda bırakmıştı. O günlerde Nasır şöyle diyordu: Sovyetler Birliği, yeni bağımsızlığını elde etmiş ülkeler için, Amerika başta olmak üzere emperyalistlerin tüm işgal ve saldırılarına karşı bir kalkandır.» Nasır'ın bu saptamasını ulusal kurtuluşçu güçler gündelik yaşamlarında doğruladılar, doğruluyorlar. ABD'nin İran'a askersel müdahale tehdidine karşı Sovyetler Birliği ABD'yi sert bir şekilde uyardı. Sınırları çevresinde böylesi bir kaba askersel müdahaleyi hoşgörmeyeceğini belirtti.

İran'a askersel müdahale tehdidi, Avrupa'ya yeni ölüm füzeleri yerleştirme girişimleriyle atbaşı gidiyor. Dünya ilerici, barışsever kamuoyu bu her iki girişime karşı da aktif bir şekilde direniyorlar.

Kapı komşumuz İran'a karşı böylesi bir askersel müdahale tehdidine «durumumuz muğlaktır» diyen, Senato'da ülkemizdeki ABD üsleri hakkında araştırma yapılması gerektiği yönündeki talepleri sessizce geçiştiren, yeni ölüm füzelerinin Avrupa'ya yerleştirilmesini destekleyen Demirel hükümeti Amerikancı yüzünü ortaya koyuyor. Ne var ki halkımızın anti-emperyalist savaş gelenekleri eskidir. Kore savaşlarına karşı yürütülen kampanya, 1960'lı yılların sonlarında ABD'nin 6. filosuna karşı yoğun gösterilerle sürmüştür. 6. Filoya halkımız «Katil Filo» adını vermiştir. Çünkü kan dökmüştür bu filo, bu kanın hesabını soracaktır halkımız. Ve bu savaşımlar sonucunda 6. Filo artık sularımızı kirletemiyor, limanlarımıza demir atamıyor. İşte «Ölüm füzelerine hayır» kampanyasının bu boyutlarda süregitmesi halkımızın bu anti-emperyalist savaş geleneklerine dayanıyor. Ülkemiz ilericileri barışseverleri ABD emperyalizminin bu saldırganlığına yeni yeni girişimlerine karşı işte böylesine aktif ve omuz omuza savaşıyor. ABD'nin İran'ı askersel müdahale tehdidi tüm bölge halkı gibi halkımızdan da gerekli cevabı alacaktır. Ortadoğudaki tüm ilerici halklarla birlikte halkımız da ABD'nin bu saldırı heveslerini kırmak için savaşıyor, savaşacaktır.

İnsanlık yeni bir savaş istemiyor. İnsanlık ilerleme için, yoksulluğun ortadan kaldırılması için savaşıyor. ABD emperyalizminin insanlık düşmanı saldırganlığı boşa çıkacaktır. Sürdürülen ardıcıl barış savaşımı bunun içindir.

Komünistler bölge barışının sağlanmasının güvencesi olan halklar arası dostluk için savaşıyor. Barış savaşı temelinde bölgemizde ve uluslararası alanda Komünist hareketin eylem birliğinin güçlenmesi, emekçi yığınların dayanışmasının genişletilmesi için savaşıyor. Bu çerçevede, TKP, YKP ve AKEL'in 2 Aralık 1979 günlü Ortak Bildirisi, büyük önem taşıyor. Üç kardeş komünist partisi, ülkelerinin halklarına şöyle sesleniyorlar:

«Ayağa kalkın ve hükümetlerinizden, yayılmacı amaçlardan ve kör şovenizmden vazgeçmeyi, barış, anlaşma ve işbirliği politikasını gerçekleştirmelerini isteyin».

ABD bölgemizden defol.. Tüm atom harmanlarıyla, tüm üsleriyle ABD'yi bölgemizden söküp atmak, Ortadoğu halkları için dirimsel bir önem taşıyor.

İlerici demokrat ve barışsever güçler "Yeni nükleer füzelere hayır" diyorlar.

BÜTÜN DEMOKRASİ GÜÇLERİ,EMEKÇİLER

Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci Demirel iktidarına karşı savaşta omuz omuza!

Demirel Hükümeti'nin kurulmasını iç gericilik alkışla karşılandı. Emperyalizm, NATO çevreleri ellerini oğuşturdu. Ama halkımızın içi kan ağlıyor. CİA ile bağlı cinayet odakları, kontrgerilla, faşist terörü artırdı. Her gün yeni bir yurtsever toprağa devriliyor. «Ne olacak?» sorusu herkesin kafasındadır. Çözüm yolunu, işçi sınıfımız, onun politik öncü gücü gösteriyor. Bunun hem nedenini hem zorunluğunu açıklıkla ortaya koyuyor. Belirtilen çözüm, hem haklı, hem gerçekçi hem de doğru olabilmenin tüm unsur ve gerekliliklerini içinde taşıyor.

DEMİREL İKTİDARI, ABD EMPERYALİZMİNİN, NATO İŞBİRLİKÇİLERİNİN İKTİDARIDIR

Neden? Çünkü bu iktidarın dış politikası emperyalizmin bölgemizde ve dünyada izlediği silahlanma, egemenliğini pekiştirme, yeni savaş ocakları yaratma, barışı ve güvenliği tehdit etme çıkarları temelinde hazırlanmıştır. Bu iktidar, barışın kalesi Sovyetler Birliği'nin yapıcı barış önerilerine NATO gözlükleriyle bakıyor. Emperyalizmin Ortadoğu'da vurucu gücü olma konumuna soyunuyor. İran'dan boşalan yeri doldurma pahasına, ülkemiz topraklarındaki Amerikan ve NATO üslerini bölgemizde gelişen antiemperyalist eylemlere karşı kullanılması hazırlıklarını halkımızdan gizliyor. Bu hükümet, NATO Lahey toplantısının, atom füzelerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesi önerisini onaylamıştır. Amerikancı Demirel, böylelikle, ülkemizi, halkımızı ateşe atıyor, emperyalizmin harpçi planlarına alet ediyor. Öüm saçan bu füzeler için, yığınların cebinden söktüğü iki buçuk milyon doları, ölüm tacirlerinin emrine veriyor. Üsler konusunda ABD emperyalizmiyle sürdürülen pazarlıklar, egemenlik haklarımızı ayaklar altına alacak yeni bir kölelik anlaşmasının bağlanacağını açığa vurdu. İktidarın dayandığı tekelci güçlerin, militarist çevrelerin, Yunanistan'la gerginliği artırma, Kıbrıs ve Ege'de yayılıcı amaçlar gütme istemi, onların işbirlikçi niteliğini, barış düşmanı yüzlerini belgeliyor. Demirel, böylesi bir politikayla, ABD emperyalizminin, saldırgan NATO çevrelerinin planlarına hizmet ediyor, onların planlarını uyguluyor. Böylelikle ulusal güvenliğimizi açıkça ayaklar altına alıyor, hiçe sayıyor.

DEMİREL İKTİDARI, ZORBALIĞA DAYALI ANTIDEMOKRATİK BİR İKTİDARDIR...

Bu saptama, hükümet programında yer alan antidemokratik maddelerle, uygulanmasına geçilen devlet mekanizmasını faşistleştirme girişimleriyle, artan cinayetlerle, baskı ve terörle doğrulanıyor. Doğan Öz'lerin, Karafakioğullarının, Bedrettin Cömertlerin, Ali İhsan Özgür'lerin, Abdi İpekçi'lerin, Talip Öztürk'lerin, Tütengil'lerin, daha yüzlerce ilericinin, yurtseverin kanı daha kurumamıştır. Ama Demirel, bu faşist cinayet şebekelerine kol kanat geriyor, kiralık katilleri himayesine alıyor. Hükümetin amacı, tekellerin ve faşizmin özlemcilerinin istemleri doğrultusunda bütün temel hak ve özgürlükleri budamak, bir polis devleti ve baskı rejimi kurmaktır. Orhan Cavit Tütengil'in cenaze töreninde bilim adamlarına, gençlere, kadınlara, gazetecilere açılan ateş, vurulan dipçik, bunun bir küçük kanıtıdır. MHP'nin elindeki yüzlerce kişilik kara listelerin hazırlayıcısı Somuncuoğlu'nun, faşist Türkeş'lerin Demirel'e verdiği destek böylesi bir kanlı ortaklığa dayanıyor. Bunun için Turgut Özal'lar Başbakanlık Danışmanı yapılmış, Ümit Erdal gibi 12 Mart'ın kontrgerilla işkence uzmanları Asayiş Dairesi başkanlığına getirilmişlerdir. Baskı terör, zorbalık, antidemokratik yasalar, memlekette demokrasi ve özgürlük savaşını alevlendiriyor. Gericiliğin taktiği apaçık ortadadır. Demirel'in sözümona çözümü gereken sorunları sıralama biçimi bu taktiği açıkça ortaya koyuyor. Önce anarşiyi önlemek, sonra ekonomik bunalımı ortadan kaldırmak diyor Demirel. Bu bir zamanlama sırasıdır. Gericilik anarşiyi önleme adına faşist yasalar çıkartmayı, DGM'leri yeniden kurmayı, 141-142'leri daha yoğun bir biçimde işletmeyi, demokratik hakları-özgürlükleri tümüyle ortadan kaldırmayı düşlüyor. Halkın cebindeki son kuruşlara böylesi bir ortamda el atmayı planlıyor. Tekelci sermaye çevrelerinin bildirileri, gericiliğin bu taktik ve amaçlarına ışık tutuyor. Ve amansızca saldırıyor gericilik. Faşist yasalarıyla, açık terörle yürüyor halkın üzerine. Bir vuruşta yığınları sindirmek, Demirel'in baskıcı, Amerikancı, Holdingçi, sıkıyönetimci iktidarını güçlendirmek istiyor. Halkımızın can güvenliği dirimsel çıkarları tehlikededir. Bu tehlike büyüyor.

TEHLİKENİN BOYUTLARI:

Böylesi bir iktidar, siyasal görüşü ne olursa olsun bütün emekçilerin çıkarlarına, istem ve özlemlerine aykırıdır.

İŞÇİLER, Demirel iktidarı sizler için, ücretlerinizin dondurulması demektir. Sendikasızlık, sigortasızlık demektir. Sendikal haklarınızın ellerinizden alınması, yok edilmesi demektir. İş kazalarının, meslek hastalıklarının artması ,daha çok çalışma, azgın sömürü, sarı sendika, kısa ömür demektir. Grev hakkının kısıtlanması, referandum isteminizin hasır altı edilmesi, SSK rezaletinin devamı, lokavt demektir. Demirel'in düzeni, sizler için, tazminatsız işten atılmanın ta kendisi ve sürekli korkusu demektir. İşsizliğin artması, işverenin baskısı, sağlıksız ve güvensiz bir yaşam, kölelik demektir. **Yurt dışındaki işçiler,** böylesi bir iktidar, sizin için, aile ve çocuklarınız için tüm sorunlarınızın daha da ağırlaşması, çözümsüzlüğün devam etmesi demektir.

KÖYLÜLER, Demirel iktidarı, sizler için, topraksızlık demektir. Var olanı da elinizden kaybetmeniz, ağaya beye kaptırmanız demektir. Tohumsuzluk, gübresizlik, traktörsüzlük, ilaçsızlık veya bunları çok daha pahalıya elde edebilmeniz demektir. Böylesi bir iktidar, kredi olanaklarından yine büyük toprağa ağa ve beylerinin yararlanması, aracıların tefecilerin saltanatı demektir. Düşük taban fiyatları, sulama olanaklarından yararlanmama, yolsuzluk ve doktorsuzluk demektir. Ürünlerinizin ucuza kapatılması, telef olması, çilekeş yaşantınızın devam etmesi, inançlarınızın istismar edilmesi, okulsuzluk demektir.

ESNAFLAR, ZANAATÇILAR; Böylesi bir hükümet, sizler için ağır vergi yüküdür. Kredisizliktir. Büyük sermayedarların, tekelci patronların baskısı ve ezgisidir. Kepenkleri indirmek zorunluğunda kalmaktır. İflastır.

MEMURLAR, ÖĞRETMENLER, MİMAR VE MÜHENDİSLER, TEKNİK ELEMANLAR, BİLİM ADAMLARI, SANATÇILAR; Demirel iktidarı, çalışma hakkınızın, iş güvenliğinizin bütünüyle ortadan kalkmasıdır. Grevli toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkınızın yitip gitmesidir. Sürgündür. Baskıdır. Ülkemizin ve halkımızın mutlu geleceği uğruna, istediğiniz yaratıcı, özgür çalışma koşullarının hepten hayal olmasıdır. Kişiliğiniz üzerindeki çağdışı tehditler, telkinlerdir. Maaşlarınızın dondurulması, katsayının düşük tutulması. İkramiye hakkınızın verilmemesidir.

GENÇLER, Demirel yönetimi, sizler için en basit can güvenliğinizin, yaşama hakkınızın çok daha büyük bir tehlike içine girmesi demektir. Okulsuzluk, yurtsuzluk demektir. Örgütlerinizin kapatılması, kazanabildiğiniz en küçük demokratik ve akademik hakların elinizden alınması demektir. Demirel iktidarı beyninize yönelen namludur. İşsizliktir. Açlıktır. Besinsizliktir. Veremdir. Eğitim sistemimizin gericileştirilmesi, Amerikancılaştırılması, faşistleştirilmesidir. Eğitimin tekellerin çıkarlarına düzenlenmesidir. Paralı eğitimdir. Geleceksizliktir.

KADINLAR; Demirel iktidarı yabancınız değildir. Pahalılıktır. Yokluktur. Kuyruktur. Eşit işe eşit ücret alamamaktır. Ana sağlığının gözetilmemesi, kreşsizlik, yuvasızlık demektir. Çifte sömürüdür. Toplumsal yaşamın dışında tutulmak, dört duvarın arasına hapis edilmek, çabuk ihtiyarlamaktır.

ANALAR, BABALAR: Sizin için evlat acısıdır, çiledir. Çaresizliktir. Kahırdır.

KÜRT HALKI, TÜM ULUSAL AZINLIKLAR; Demirel iktidarı, uluslar ve diller arasındaki eşitsizliğin daha da derinleşmesidir. Ulusal demokratik haklarınızın daha bir ayaklar altına alınmasıdır. En küçük, haklı bir demokratik isteminizin kanla zorbalıkla bastırılmasıdır. Açlık ve sefaletin, Türk işçisi ve köylüsü gibi sizleri de sarması, ezmesidir. Dipçiktir. Süngüdür. Zulümdür. Ağa ve beylerin artan ezgisidir. Şovenizmin körüklenmesidir. Mayın tarlasıdır.

YURTSEVER, BARIŞSEVER HALKIMIZ; Böylesi bir iktidarla dayatılan ulusal egemenliğimizin, ulusal onurumuzun daha da ayaklar altına alınmasıdır. Yeni yeni kölelik anlaşmalarının imzalanmasıdır. NATO saldırganlığına alet olmaktır. Atom üsleri, füzeleridir. Ülkemizin kardeş komşu halklara karşı emperyalizmin bir sıçrama tahtası olarak kullanılmasıdır. Silahlanma harcamalarının bütçede aslan payını alması, aşımızın ekmeğimizin kısıtlanmasıdır. ABD'ye NATO'ya yeni yeni ödünlerdir. Onlara ülkemizi ve insanlarımızı kul köle etmektir.

DEMOKRATLAR, İLERİCİLER, SOSYALİSTLER, KOMÜNİSTLER; Böylesi bir yönetim yokluktur. Yolsulluktur. Halkımızın azgınca sömürülmesi, soyulmasıdır. Gençlerimizin, emekçilerimizin birbirine düşürülmesidir. Devlet olanaklarının tekelci patronlara peşkeş çekilmesidir. Yolsuzluktur. Ağır vergilerdir. Enflasyondur. Hayat pahalılığıdır. Her düzeyde plansızlık, ekonomide anarşidir. KİT'lerin tasfiyesidir. Eğitimin, TRT'nin gericileştirilmesi, faşistleştirilmesidir. Terördür. Kontrgerilladır. Zindandır. İşkence, ölümdür.

TEHLİKE ÖNLENEBİLİR

Tehlike böylesinedir. Ama bu gidiş, böylesi bir dayatma, önlenemez değildir. Her olanak gericiliğin elinde durmuyor. Ülkemizin emeğiyle geçinen tüm yurtsever, barışsever ilerici insanları, bu tehlikeyi elbirliğiyle önleyebilir. Mutlu, güvenli ve yaşanası bir Türkiye'yi kendi elleriyle, işçi sınıfının öncülüğünde kurabilirler. Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 27 Kasım 1979 günlü bildirisinde bu konuda şöyle deniyor: «Güçlü bir

BİLDİRİ

Amerikan emperyalizminin ,tekellerin has adamı Demirel sıkıyönetime dayalı bir azınlık hükümeti kurdu. Egemen sınıflar reformcu politikanın iflasından sonra zorbalık rejimine geçiyorlar. CHP ağırlıklı hükümetin emperyalizme, tekellere, gericiliğe boyun eğme politikasının, sıkıyönetim uygulamasının sonuçlarından yararlanıyorlar. Bu hükümet ülkemizin içinde bulunduğu bunalımı daha da derinleştirecektir. İşçi sınıfının, halkımızın savaşını kıramayacaktır.

Demirel hükümetinin programı, Amerikan emperyalizmi ve NATO işbirlikçiliğinin, yerli ve yabancı tekellerin temsilciliğinin, zorbalık ve sıkıyönetimciliğin, anti komünizmin ve şovenizmin, ulusal baskı ve ayrıcalığın programıdır. Demirel hükümeti barışın, ulusal bağımsızlığın, işçi ve emekçi haklarının, demokratik özgürlüklerin düşmanıdır.

Demirel hükümeti, ABD emperyalizmiyle egemenlik haklarımızı ayaklar altına alan yeni bir kölelik anlaşması bağlamaya, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerini güçlendirmeye, atom yığınaklarını arttırmaya hazırlanıyor. Ülkemizi, emperyalizme ekonomik bağımlılığı daha da pekiştirecek Ortak Pazar üyeliğine sürüklemeye çalışıyor. Yunanistan'a karşı kışkırtmalarla bölgede gerginliği arttırıyor. Ancak, ulusal güvenliğimizi tehlikeye sokan böylesi bir politika, antiemperyalist ulusal bağımsızlıktan ve barıştan yana tüm güçleri karşısında bulacaktır. Batı Avrupa'ya, Amerikan atom roketlerini yerleştirme girişimlerine karşı yürütülen barış kampanyası bunu kanıtlıyor.

Demirel hükümetinin amacı yerli ve yabancı tekellerin kârlarını alabildiğine arttırmak, bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına daha da amansızca yüklemektir. Hükümet programı memleketi emperyalist sermayenin talanına daha da açıyor. Devlet işletmelerini, halktan toplanan vergileri işbirlikçi, holdingçi burjuvaziye yemlik ediyor. İşçi sınıfının, emekçi köylülüğün, esnaf ve zanaatçıların, tüm orta katmanların yaşama koşullarına saldırıya geçiyor. Ancak, böylesi bir politika emperyalizme bağımlı kapitalist düzenin çelişkilerini daha da kızıştırmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Daha şimdiden yüzbinlerce işçi toplu savaşıma hazırlanıyor. DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar arasında tekellere karşı eylem birliği güçleniyor. İşçi sınıfının savaşı yerli-yabancı tekellere karşı halkımızın direnişine temel oluyor.

Demirel hükümeti, emperyalizmin ve tekellerin güdümündeki politikasını, halkımıza zorbalıkla, baskı ve terörle dayatmak istiyor. Hükümet programı bütün temel özgürlükleri budamaya, bir polis devleti ve baskı rejimi kurmaya yöneliktir. Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve Olağanüstü Durum Yasaları gündemdedir. Bu hükümet döneminde sıkıyönetim, işçi sınıfına, halkımıza karşı geniş bir teröre geçiyor. Hükümetin faşist cinayet odaklarının yoğunlaşan saldırılarını alabildiğine kullanacağı, devlet aygıtını faşist komandolarla dolduracağı görülüyor. Faşist MHP'nin hükümete verdiği destek böylesi bir kanlı ortaklığa dayanıyor. Bunun yanısıra Demirel hükümeti ve sıkıyönetim, «sol» maskeli terör örgütlerinin eylemlerinden, demokratik güçlere karşı baskıyı arttırmak yolunda yararlanıyor.

Saldırının sivri ucu komünistlere, sosyalistlere, Kürt ulusal hareketine çevrilmiştir. Sınıf sendikalarına, demokratik yığın örgütlerine, onların yöneticilerine, ilerici basına karşı yasaklar, polis baskıları, kovuşturma ve tutuklamalar yoğunlaşıyor. Faşist 141 ve 142. maddeler daha yoğun işletilmeye başlanıyor. Egemen sınıfların baskı rejimine dolu dizgin tırmanışı faşizm tehlikesini arttırıyor. Ancak, böylesi bir politika ters tepecektir. Her baskı yığınların daha aktif direnişiyle yanıt bulacaktır.

TKP, Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci Demirel hükümetine karşı savaşımı, sosyalizmle açılan ileri demokratik devrim savaşıyla bağlıyor. Ülkemizin içinde bulunduğu bunalımlardan çıkmak, emperyalizme bağımlılığı temelli kırmak, faşizm tehlikesinin ve baskı rejimlerinin kökünü kazımak ancak işbirlikçi tekelci burjuvazinin egemenliğinin yıkılmasıyla, halkın erki ele alınmasıyla başarılabilir.

Demirel hükümetinin kurulmasıyla gericilik, bugün daha güçlü konumlar elde etmiştir. Ama bu konumlar sarsılamaz ve yıkılamaz değildir. Politik durum, demokratik özgürlükleri ezmeye hazırlanan Demirel hükümetine karşı, en geniş demokratik güçleri işçi sınıfının çevresinde toplamak olanağı veriyor. Güçlü bir demokrasi hareketi örgütlemek, en geniş güçlerin demokratik eylem birliğini sağlamak güncel ve zorunlu görevdir. Bu görev, yığınların parlamento dışı savaşımlarının yükseltilmesiyle, komünistlerin yığınlarla daha sıkı bağlanmasıyla gerçekleştirilecektir.

Geniş bir demokratik hareketin örgütlenmesinde, işçi sınıfının eylem birliği çekici bir güç oluşturacaktır. TKP, bilimsel sosyalizmi benimsediğini açıklayan TİP ve TSİP'le kalıcı eylem birliğine büyük önem veriyor. Kürt demokratlarının, CHP sol kanadının böylesi bir eylem birliğinin yanında yer alması, demokrasi hareketinin başarısı için zorunludur. En geniş emekçi yığınların, Demirel hükümetine karşı olan bütün güçlerin, tüm yurttaşların bu somut amaç çevresinde demokratik eylem birliği uğrunda TKP vargüçle savaşıyor.

Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci Demirel hükümetine karşı savaşta omuz omuza!

27 Kasım 1979

(TKP'nin Sesi Radyosundan alınmıştır)

demokrasi hareketi örgütlemek, en geniş güçlerin demokratik eylem birliğini sağlamak güncel ve zorunlu görevdir.» Evet gericilik bastırıyor, ama ilerici devrimci güçlerin dağınıklıktan kurtulma, eylem birliğine yönelme eğilimleri, ortak savaşımları da artıyor. Amerikan füzelerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesi girişimlerine karşı, tüm ülke çapında, işçiler, emekçiler, barışseverler elele veriyor. Ayağa kalkıyor. Yürüyor. Etkinlikle sürdürülen kampanya, şimdi pekçok il ve ilçede, tüm barışseverleri kucaklayacak biçimde sürdürülüyor. Türkiye'den, dünyaya, güçlü bir barış türküsü yankılanıyor. Bu, harpci, Amerikancı güçlerin işini güçleştiriyor, gerçek yüzlerinin yığınlarca daha açık görülmesini sağlıyor. Onları geriletiyor. Barış savaşımı Demirel hükümetine karşı savaşla organik bir biçimde bağlanıyor.

Tekellere, onların azgın sömürüsüne ve sınıf sendikalarını yok etme planlarına karşı, değişik sendikalar biraraya geliyor, eylem birliği kuruyor. Ortak savaşıma girişiyor. Bu gelişme çok daha güçlenme eğilimi, potansiyeli taşıyor.

Faşist saldırılara karşı can güvenliği için, akademik demokratik hakları için ilerici devrimci gençler, örgütleri, elele veriyor, eylem birliğine giriyor. İGD'nin, Genç-Öncü'nün kapatılmasına karşı yükselen güçlü ve birleşik protesto hareketi aynı anda faşist tırmanmada bir araç olan sıkıyönetime, ve halkımıza dayatılan zorba Demirel iktidarına yöneliyor. CHP gençliği bu yolda eylem birliğine hazır olduğunu açıklıyor.

Küçük ve orta üreticiler, kır yoksulları, ekmeklerine, haklarına yönelen baskılara, sinsi provokasyonlara karşı, ekonomik demokratik örgütlerine, Köy-Der'lere, Köy-Koop'lara daha sıkı sahip çıkıyor, tarım proleterlerinin savaşımından etkileniyor.

Ülkemizin bir çok ilinde, ilçesinde, köyünde, faşist teröre, Demirel iktidarına karşı bütün demokrasi taraftarları, eylem birliğine giriyorlar. Ortak savaşım noktalarını, ilkelerini saptıyor ,ilan ediyorlar.

DEMİREL İKTİDARI, YERLİ VE YABANCI TEKELLERİN İKTİDARIDIR...

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 27 Kasım 1979 günlü bildirisinde de belirtildiği gibi, Demirel iktidarının amacı, yerli ve yabancı tekellerin kârlarını alabildiğine artırmak, bunalımın tüm yükünü emekçi yığınların sırtına daha da yüklemektir. Başbakan'dan bakanlara, müsteşarlara kadar devlet mekanizmasının kilit noktalarını ellerinde tutan bürokratların hepsi holdinglerin adamıdır. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun yayınladığı bildiri hatırlardadır. Bu bildiri, Demirel Hükümeti programını Sabancıların, Narinlerin, Eczacıbaşıların, Turgut Özalların hazırladıklarını doğruladı. MESS adındaki büyük sermaye örgütünün başkanı Turgut ÖZAL, uzun yıllar Sabancı Holding'in başında bulunan tekelci sermayenin bu bir numaralı adamı, Başbakanlık ve DPT Müsteşarlığı'na getirildi. Ardından H. Narin, Demirel'e «Siz anarşiyi halledin, ekonomiyi bize bırakın» talimatını verdi. TİSK'in hükümet programına aynen yansıyan bildirisi, tekelci patronların ekonomide ve devlet yönetiminde sınırsız egemenlik sağlamak, kârlarını azgınca artırmak istediklerini, bu yolda yürüdüklerini gösteriyor. Devlet işletmelerini holdingci burjuvaziye dağıtma, halktan toplanan vergileri bir avuç tekelci kapitaliste, çiftlik sahibine kredi olarak aktarma istemleri, bu amacı güdüyor. İMF heyeti bastırıyor, dayatıyor. Demirel Hükümeti, işçi ücretlerini memur maaşlarını dondurmayı, büyük oranda bir devalüasyonun yapılmasını, ülke kapılarının yabancı sermayeye ardına kadar açılmasını gündeme alıyor. Bir avuç tekelci patrona yemlik edilecek İMF kredilerini almayı, enflasyonu körükleme, paranın değerini düşürme ve böylelikle milyonlarca işçiyi, dar gelirliyi, esnaf ve zanaatçıyı daha da soymak, küçük üreticiyi yıkımın, sefaletin içine daha da sürüklemek pahasına göze alan bu hükümet, yangına körükle gidiyor. Emekçi halkımızın çıkarlarının tam tersine, uluslararası tekellere dayanıyor, onlardan medet umuyor, onların isteklerini yerine getiriyor. Ülkemizin içinde bulunduğu bunalımı daha da derinleştiren bu politika, Demirel'in bundan önceki iktidarlarının da ana politikası olmuştur.

EYLEM BİRLİĞİNİ DAHA DA GÜÇLENDİRELİM...

Türkiye Komünist Partisi MK bildirisinde de belirtildiği gibi, somut durum, **«demokratik özgürlükleri ezmeye hazırlanan Demirel hükümetine karşı en geniş demokrasi güçlerini işçi sınıfı çevresinde toplama olanağı veriyor.»** Bu, güçlü bir demokrasi hareketinin örgütlenmesinde ve sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzene varılmasında, zorunludur. TKP ile bilimsel sosyalizmi benimsediğini açıklayan partiler arasında, kalıcı bir eylem birliğinin sağlanması, en geniş demokratik güçlerin birlikteliğinin kurulmasında büyük bir rol oynayacak, Kürt demokratlarının, CHP sol kanadının böylesi bir eylem birliğinde yer alması, yığınların savaşını daha yüksek bir düzeye çıkaracaktır. Kurtuluş yolu, çözüm yolu tektir, önümüzdedir. Bu yol, tekelci patronların, büyük toprak ağa ve beylerinin egemenliklerini yıkmaktan, onun yerine emekçi halkımızın ileri demokratik erkini kurmaktan, böylesi bir hükümeti işbaşına getirmekten geçiyor.

Amerikancı, baskıcı Demirel iktidarına karşı tüm ilericilerin, demokratların yurtseverlerin, onların örgütlerinin elele vermesi bunun için zorunludur.

Böylesi bir kritik ortamda, CHP yöneticilerinin, hükümete karşı yumuşak, uzlaşmacı bir muhalefet izleyeceklerini açıklaması, demokrasi için son derece tehlikeli bir tutumdur. Beklemek, olaylara seyirci kalmak, Demirel'in baskıcı rejiminin iyice yerleşmesine, polis devletinin kurulmasına, faşist MHP'nin devlet mekanizmasına daha da yerleşmesine yardımcı olmak demektir.

Yeni CHP başları, CHP'nin «AP'nin dizgini»mi, yoksa demokrasi için savaşan bir parti mi olduğunu açıklamalıdırlar. Eğer CHP yöneticileri bu ters tutumlarında ayak direrlerse halktan 14 Ekim seçimlerinde yedikleri şamardan daha güçlü bir şamar yiyebilirler. Çünkü CHP tabanı, CHP gençliği, geniş emekçi yığınlar, CHP'den faşist saldırılara, özgürlükleri hedef alan antidemokratik yasalara karşı kesin kararlı çıkış istiyorlar. Hangisi daha onurludur? Gericiliğin saldırılarına yiğitçe göğüs germek mi? Yoksa halktan şamar yemek mi?

Halkımız onursuzca boyun eğmek yerine, gericiliğin her türlü saldırı, baskı ve provokasyonlarına karşı yiğitçe göğüs gerecektir. Çünkü özlenen insanca bir düzene, böylesi bir savaşımla ulaşılabilecektir.

BÜTÜN DEMOKRASİ GÜÇLERİ, EMEKÇİLERİ AMERİKANCI, HOLDİNGCİ, SIKIYÖNETİMCİ DEMİREL İKTİDARINA KARŞI SAVAŞTA OMUZ-OMUZA!

Biricik çıkış ve kurtuluş yolunu gösteren bu tarihsel çağrı, şimdi tüm memlekette dalgalanıyor, alev alev yanıyor.

Kamboçya toplumsal ilerleme yolunda

● Emperyalist-MAO'cu bağlaşıklığı Sihanuk kozunu oynamaya hazırlanıyor

KAMBOÇYA halkı, ülkeyi Pol-Pot katilinin elinden kurtaran Kamboçya'nın Ulusal Kurtuluşu İçin Birleşik Cephe'nin kuruluşunun birinci yıldönümünü kutladı. Devrimci Kamboçya, emperyalistlerin, maocu hegemonyacıların, karşıdevrimcilerin oyunlarını boza boza, sosyalist bir toplum kurma yolunda ilerliyor.

Kamboçya'da Pol-Pot Ieng Sary kliğinin devrilmesinin özel bir önemi var. Dünyada ilk kez bir antimaocu halk devrimi gerçekleşti. Hindiçini üzerindeki planlar böylece bozulan Pekin yönetimi, bu oyunun bozulmasında Kamboçya halkına büyük bir enternasyonalist yardımda bulunan Vietnam'a azgınca saldırdı. Kamboçya'da ise Pol-Pot'u tekrar yönetime getirebilme umuduyla, emperyalist devletlerle el ele vererek bu katilin Tayland'a sığınan artıklarını desteklemeye başladı. Kamboçya'ya «yardım» kampanyası adı altında Pol-Pot kamplarına malzeme ve silah sevkettiler. Ama Çin birlikleri Vietnam'a saldırdıklarının ilk günü gerisin geri yuvarlandığı gibi Kamboçya'da da Pol-Pot artıkları son kırıntısına kadar temizlendi. Bu yeni durumda Pekin, Vietnam'a «ikinci bir ders» vermekten söz ediyor. Kamboçya'da ise Sihanuk'u sahneye sürmeye hazırlanıyor. Çin ve ABD'nin çıkarları bölgede farklı olmakla birlikte, ortak düşman sosyalizme karşı elele veriyorlar. Sihanuk'u dünya piyasasına sürmek için Uluslararası Konferans'lar düzenliyorlar. Bir yandan da bölgeyi barut fıçısına döndürmek için ellerinden gelen çabayı artlarına koymuyorlar. Çin Kamboçya, Laos, Vietnam sınırına asker yığarken, ABD'nin 7. Filosu Vietnam açıklarında dolaşıyor. Her ikisi de Tayland'ı Kamboçya'ya saldırtmaya uğraşıyor. ABD'nin ASEAN ülkelerine silah satışları rekor düzeylere ulaşıyor.

Kamboçya halkı, başta Sovyetler Birliği ve Vietnam'da olmak üzere gördüğü geniş enternasyonalist desteğin de yardımıyla bu oyunları boşa çıkarıyor. Kamboçya'nın Ulusal Kurtuluşu İçin Birleşik Cephe'nin ikinci Kongresinde benimsenen sosyalist bir toplum kurulması programı yaşama geçiriliyor. Maocuların Pol-Pot'a kurdurdukları ve Çin'deki «kışla komünizmi» uygulamasının modeli olan «komünler» kaldırıldı, maocu «kültür devrimi»nin yıkıntıları temizleniyor; Pol-Pot'un «yeni bir düzen kurmak için 1 milyon Kamboçyalı yeter» diyerek giriştiği kitle kırımı sırasında boşaltılan başkent Pnom Pen'de yaşam yine normal'e dönüyor. Sosyalist ülkelerin gönderdiği yüzbinlerce ton yardım sayesinde «kıtlıktan ölüm» tehlikesinin ülkede bulunmadığı açıklandı. Kamboçya halkına enternasyonalist askeri destek sağlayan Vietnam birlikleri, ekonomik kuruculuğa da aktif katılıyor: askeri mühendisler, askeri doktorlar Kamboçya'ya hizmet götürüyor. Kamboçya'da yerel yönetim organları, kitle örgütleri, devrimci ordunun temel birlikleri, devrimin hemen ertesinde kurulmuştu. Uluslararası saygınlığı gün geçtikçe artan Kamboçya Devrimci Halk Konseyini şimdi 31 tane ülke ve ulusal kurtuluş hareketi tanıyor.

Ve en önemlisi, Kamboçya işçilerinin ve Kamboçya emekçilerinin öncü örgütü Kamboçya Komünist Partisi'nin yeniden örgütlenmesine girişildi. ABD'nin, çeşitli emperyalist saldırganların, Maocu Pekin yönetiminin ve Pol Pot'un kırıp geçirdiği, ama savaşımdan hiçbir zaman yılmayan Kamboçya komünistleri yine ön safta.

TKP, AKEL ve YKP'nin ortak bildirisi

AMERİKAN emperyalizminin ve NATO egemen çevrelerinin Batı Avrupa'ya nükleer başlıklı yeni roketler yerleştirme girişimi Avrupa halkları için büyük bir tehlike taşıyor. Gerginliği arttıran, bir nükleer savaş tehlikesini çoğaltan, silahlanma yarışını kızıştıran bu girişim aynı zamanda halk yığınlarının sırtına yeni yükler bindirecek ve tüm NATO ülkelerinde iç gericiliğin işçi hareketine ve emekçi halka karşı daha yoğun saldırılarına yol açacaktır.

Her üç parti, bütün barış güçleriyle birlikte SBKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri ve SSCB Yüksek Sovyet Prezidyum Başkanı Leonid Brejnev'in açıkladığı yeni Sovyet girişimine çok büyük değer biçiyor. Avrupa'da savunma güç ve araçlarının tek yönlü indirimi, bundan böyle de silahsızlanma önlemleri üstüne görüşmelerde bulunmak yönündeki ardıcıl öneri yalnız emperyalist harpçi çevrelerin tezgâhladıkları oyunların içyüzünü açığa vurmakla kalmıyor. Bunun yanısıra işişten geçmeden yumuşama ve silahsızlanmayı desteklemek gibi çok önemli bir dava için halkların ve bütün barışçı güçlerin savaşımını kolaylaştırıyor.

Her üç kardeş parti Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halklarının kendi dirimsel çıkârlarına tümüyle uygun olan bu girişimi desteklerler. Sovyetler Birliği'nin bu barış girişimi bölgemiz için özel bir önem taşıyor. Amerikan emperyalizmi ve NATO egemen çevreleri bölgemizde üslerini güçlendirme, NATO Güney Doğu kanadını pekiştirme girişimlerini yoğunlaştırmıştır. Orta Avrupa'da silahlanma yarışının yeni bir düzeye sıçraması, emperyalizmin bir barut fıçısı durumuna getirdiği bölgemizde tehlikeli gelişmelere kapı açacak olan daha gergin bir ortam yaratacaktır.

Daha şimdiden emperyalist güçlerin işbirlikçileri Türkiye ve Yunanistan arasında savaş kışkırtıcılığını körüklüyorlar. Her iki ülkenin en gerici egemen çevreleri şövenizmi kamçılıyor. Emperyalizmin ve yardakçılarının Kıbrıs'ı bölme ve NATO'nun köprübaşı durumuna getirme çabaları yoğunlaşıyor. Kıbrıs'taki yabancı üslere Amerikan askerlerinin indirilmesi bu tehlikeyi daha da arttırmıştır.

Türkiye'de gericilik faşist güçlerin desteğiyle bir baskı rejimi kurma girişimi içindedir. Militarist çevrelerin ülke yaşamında etkinliği artmıştır. Tüm ilerici demokratik güçlere karşı baskılar üsteliyor. Türkiye'deki bu gelişme bölgemizde barış ve güvenliği tehlikeye düşüren bir etken oluşturuyor.

Türkiye Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi ve Kıbrıs Emekçi Halkının İlerici Partisi (AKEL) Batı Avrupa'ya yeni atom roketlerinin yerleştirilmesine karşı, Sovyetler Birliği'nin barış önerilerinin desteklenmesi için Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs işçi sınıfını, halklarını, tüm barış güçlerini savaşlarını yükseltmeye, güçlerini birleştirmeye çağırır. Her üç ülkeden de emperyalist savaş üsleri söküllüp atılmdalıdır.

Emperyalistlerin atom silâhları ve yığınaklarıyla Ege ve Yakın Doğu bölgesinden çekip gitmeleri halkların ve barışın çıkarınadır. Her üç ülkenin sosyalist ülkelerle ilişkilerinin geliştirilmesi halklarımızın yararınadır.

Halklarımız arasındaki dostluğun güçlendirilmesi, bölgede barışın bir güvencesidir. Avrupa'da ve bölgemizde barış savaşımı her şeyden önce komünist partilerinin eylem birliğini ve emekçi yığınların uluslararası dayanışmasını gerektiriyor.

Ülkelerimizin halklarına sesleniyoruz. Kıbrıslılara, Yunanistanlı ve Türkiyelilere sesleniyoruz. Emperyalizmle, NATO ve onların harpçi planlarıyla hiçbir ilişkileri olmayan tüm emekçilere sesleniyoruz. Ayağa kalkın ve hükümetlerinizden, yayılmacı amaçlardan ve kör şövenizmden vazgeçmeyi, barış, anlaşma ve işbirliği politikasını gerçekleştirmelerini isteyin. Herşeyden önce çok acı çekmiş Avrupa'ya ve ülkelerimize yeni roket silahlarının yerleştirilmemesini isteyin. Yitirilecek zaman yoktur.

2 ARALIK 1979

TKP MK	AKEL MK	YKP MK
Genel Sekreteri	Genel Sekreteri	Genel Sekreteri
İ. Bilen	E. Papayoanu	H. Florakis

10 ARALIK İNSAN HAKLARI GÜNÜ

"Sen kendi ülkene bak CARTER"

10 Aralık Uluslararası İnsan Hakları Günü, sosyalizm ile kapitalizm arasında yeniden bir karşılaştırma yapma olanağı verdi.

İnsan haklarının en geniş olduğu iddia edilen kapitalist ülkeler gerçek yüzlerini gizleyemiyorlar. Kapitalist dünyanın lideri ABD'de işsizlik, ırkçılık, suçların yaygınlığı giderek artıyor. ABD'de halkın yüzde 28'i resmi olarak belirlenen yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Siyah Amerikalı gençlerin yarısı şimdiye dek hiç bir işte çalışmamış, mesleki eğitim görmemiş 100 milyon Amerikalı tedavi ücretleri çok yüksek olduğundan, gerektiği gibi ya da hiç tıbbi bakım görmüyor. ABD Senatosunda hiç siyah üye yok.

Sosyalist ülkelerde ise yıllardır işsizlik yok. Yaşama, çalışma, eğitim, tedavi, vb. hakları anayasayla garanti altındadır. Bu ülkelerde ne ırk ayırımı ne yoksulluk ne ulusal ezgi bulunur. Sosyalist ülke insanlarının geleceklerinden hiçbir kuşkuları yoktur. Güven içinde, mutlu sağlıklı bir yaşamı KP'ler öncülüğünde kendi elleriyle kurmuşlardır. Bu yolda ulaştıkları başarıları artık kimse tartışamıyor. ABD Komünist Partisi G. Sekreteri Gus Hal bu nedenle «Sen kendi ülkene bak Carter» diyor.

KOMÜNİZM KURUCULUĞUNDA DEV ADIMLAR...

SBKP Merkez Komitesi Plenumu, Yüce Lenin'in ülkesi SSCB'nin artan çok yönlü başarılarını, sosyalist ekonomi'nin gücünü, bir kez daha kanıtladı. L.İ. Brejnev, ilkeleri Plenum tarafından onaylanan uzun konuşmasında, 4. yılı tamamlanan onuncu beş yıllık planın panoramasını çizdi. Bu plan döneminin, SBKP'nin 24. ve 25. kongrelerinde belirlenen ekonomik ve toplumsal politikanın gerçekleştirilmesinde büyük bir başarı olduğunu vurgulayan Brejnev, bu başarıların, aynı anda, komünizmin maddi - teknik temelinin kurulması yolunda emin adımlarla ilerlemek için iyi bir temel oluşturduğunu belirtti. Karşılaşılan kimi eksikliklere de değinen Brejnev, var olan olanakların, ekonomik potansiyelin daha iyi değerlendirilmesini istedi. Bunun da yolu, emek üretkenliğinin artırılması ve kalitenin yükseltilmesidir.

1980 PLANI VE BARIŞ BÜTÇESİ

SSCB Yüksek Sovyeti, ekonomik ve toplumsal yaşama ilişkin kaydedilen başarıları atılan adımları rakamlarla sergiledi. Bu, gelişmenin güçlü atılımlarla sürdürülmesi anlamına geliyor. Yüksek Sovyetin 28 Kasım günü toplantısında onayladığı yeni yıla ait sosyo-ekonomik gelişme planın hedefleri ise, onuncu 5 yıllık planın öngördüğü hedefleri aşıyor. Bu da Sovyet halkının, geçmiş yıllara ilişkin hedefleri fazlasıyla yerine getirerek bugünlere ulaştığını kanıtlıyor.

Öte yandan Pravda gazetesi ve Maliye Bakanı Vasili Garbuzov, 1980 bütçesini «Barış Bütçesi olarak nitelediler. Gerçekten de savunma harcamaları, 1974'ten bu yana ve 4. kez mutlak rakamlarla indiriliyor. ABD ve NATO ülkelerinin sürekli büyüyen bir askeri bütçe kabul ettikleri düşünülürse, kimin barıştan ve silahsızlanmadan yana, kimin barış düşmanı olduğu daha açık görülüyor. Garbuzov, bu bütçenin SBKP 24. ve 25. kongrelerinin onayladığı «Barış Taarruzu»nun bir devamı olduğunu vurguladı.

SSCB, komünizm kuruculuğunu **daha da hızlandırmak için** savunma bütçesini daha da indirmek istiyor. Bu bütçeyi tamamen ortadan kaldırmak onun idealidir. Ama işin ekonomik yanını iyi bilen emperyalist strateji uzmanları, SSCB'yi sürekli silahlanma yarışı içinde tutmaya çalışıyorlar.

Bütçenin dikkat çeken bir yanı da, toplam gelirlerde vergilerin payının %10'dan daha az olması. Oysa kapitalist ülkelerde bunun tam tersi oluyor, vergiler toplam gelirlerin büyük bir yüzdesini oluşturuyor. (Türkiye'de %62) Yine kapitalist ekonomilerin tersine, SSCB bütçesi, bu yıl da açıksız kapanıyor.

GERÇEK ÖRTÜLEMEZ

SSCB dev adımlarla **komünizm kuruculuğu** yolunda yürüyor. Emperyalizmin anti komünistlerin, maocu karşı devrimcilerin dillerine doladığı kimi eksiklerini, zorluklarını, en başta kendisi eleştiriyor, çözmeye çalışıyor. Halkın devleti niteliğini daha da kökleştiriyor. SBKP MK plenumunun ve SSCB Yüksek Sovyetinin kararları bu nedenle Sovyet halkı ve tüm dünya halkları arasında derin yankılar buldu. Sovyet parti ve devleti, dünya halklarının ve barışının çıkarları doğrultusunda, Sovyet halkının önüne yeni ödevler koydu.

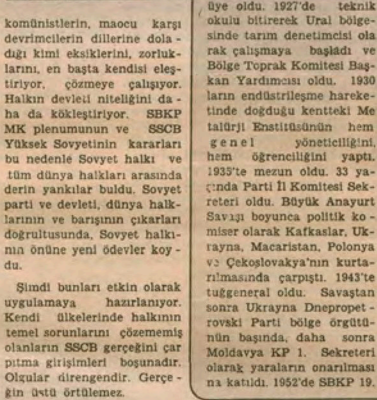
Şimdi bunları etkin olarak uygulamaya hazırlanıyor. Kendi ülkelerinde halkının temel sorunlarını çözememiş olanların SSCB gerçeğini çarpıtma girişimleri boşunadır. Olgular direngendir. Gerçeğin üstü örtülemez.

İLERİCİ İNSANLIĞIN BÜYÜK ÖNDERİ

L.İ. Brejnev 74 yaşında

SBKP MK Genel Sekreteri L.İ. Brejnev 19 Aralık'ta 74 yaşına girdi. L. Brejnev 1906'da Ukrayna'da şimdiki Dnepırodzerajinsk'te bir işçi çocuğu olarak doğdu. 15 yaşında işçi olarak çalışmaya başladı. 17 yaşında Komünist Gençlik Örgütü'ne 25 yaşında Komünist Partisi'ne

üye oldu. 1927'de teknik okulu bitirerek Ural bölgesinde tarım denetimcisi olarak çalışmaya başladı ve Bölge Toprak Komitesi Başkan Yardımcısı oldu. 1930 ların endüstrileşme hareketinde doğduğu kentteki Metalürji Enstitüsünün hem genel yöneticiliğini, hem öğrenciliğini yaptı. 1935'te mezun oldu. 33 yaşında Parti İl Komitesi Sekreteri oldu. Büyük Anayurt Savaşı boyunca politik komiser olarak Kafkaslar, Ukrayna, Macaristan, Polonya ve Çekoslovakya'nın kurtarılmasında çarpıştı. 1943'te tuğgeneral oldu. Savaştan sonra Ukrayna Dnepropetrovski Parti bölge örgütünün başında, daha sonra Moldavya KP 1. Sekreteri olarak yaraların onarılmasına katıldı. 1952'de SBKP 19. Kongresinde MK üyeliğine, hemen sonra MK Sekreterliğine ve MK Prezidyum yedek üyeliğine seçildi. Kısa bir süre sonra Ordu ve Donanma Politik Departman başkanlığına getirildi. El değmemiş toprakların kalkındırılması için Kazakistan'a gönderildi ve 1955 'te Kazakistan KP 1. Sekreteri seçildi. 1957'de MK Prezidyumu asil üyesi oldu ve ağır sanayi, uzay çalışmaları ve ordunun modernleştirilmesi programını yürüttü. Yuri Gagarin bu yıllarda uzaya çıktı. Brejnev 1960-64 yıllarında Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanlığı yaptı. 1964'te SBKP MK Plenumunda MK Genel Sekreterliğine seçildi. 1977'de Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı oldu. SBKP 24. Kongresine sunduğu raporda Sovyetler Birliğinde gelişmiş bir sosyalist toplumun kurulduğunu ortaya koydu ve yeni görevler belirledi. 25 Kongre raporunda gelişmiş sosyalizm öğretisini daha derinleştirdi. Sosyalist ülkeler Ekonomik Bütünleşme Programını bilimsel olarak temellendirdi. Aktif bir barış savaşçısı olarak Parti 24. Kongresinde Sovyet Barış Programı'nı açıkladı. Program 25 Kongrede daha geliştirildi. Helsinki Konferansının toplanmasında, SALT-1 ve SALT-2'nin hazırlanmasında paha biçilmez kişisel katkılar yaptı. Bu başarılarıyla en değerli uluslararası ve ulusal madalyalar aldı. Son 15 yılda SBKP'nin yönetmeliğinde Sovyetler Birliği'nin, Sovyet halkının ulaştığı tüm başarılar L.İ. Brejnev'in adıyla, çalışmalarıyla sıkı sıkıya bağlıdır.

Tikonov'un SBKP Politbüro Asil üyeliği onaylandı

27 Kasım'da toplanan SBKP Merkez Komitesi Olağan Plenumu, Politbüro aday üyesi Nikolay Tikonov'un asil üyeliğini onayladı. Plenum ayrıca SBKP Merkez Komitesi Sekreteri Mihail Gorbaçev'i Politbüro Aday Üyeliğine seçti.

Meksika KP'nin 60.Yıldönümü kutlandı

Kutlama nedeniyle düzenlenen konferansta konuşan Parti Genel Sekreteri Martinez Verdugo, Parti'nin 24 Kasım 1919'da işçi sınıfı hareketinin güçlendiği bir dönemde ve Oktobr Devrimi'nin doğrudan etkisiyle kurulduğunu belirtti. O günden bu yana Parti'nin emperyalizme ve burjuvaziye karşı çok güç koşullarda savaşım verdiğini belirten Verdugo, Parti'nin 1970'li yıllarda güçlü bir atılım yaptığını, 30 yıllık bir aradan sonra legale çıktığını anlatarak Parti'nin bugün 100 bin üyesi bulunduğunu belirtti.

Katayama 120.Doğum yıldönümünde anıldı

Japonya Komünist Partisi kurucusu, Komünist Enternasyonal liderlerinden ve ardıcıl barış savaşçısı Katayama, 3 Aralık günü, doğumunun 120. yıldönümünde anıldı. Yıldönümü nedeniyle bir yazı yayınlayan Pravda gazetesi, Katayama'nın dünya barışı uğruna ve Japon militarizmine karşı güçlü bir savaşım verdiğini, Katayama'nın Sovyet ülkesinin büyük bir dostu olduğunu belirtti.

Peru Komünist Partisi plenumu yapıldı

5 Aralık'ta yapılan Plenumda, Mayıs 1980'de yapılacak olan genel seçim hazırlıkları ve bu amaçla sol güçlerin geniş cephesinin oluşturulması programı ele alındı.

PORTEKİZ SEÇİMLERİNİN DERSLERİ

2 Aralık'ta yapılan Portekiz seçimlerinde **«Birleşik Halk Bağlaşıklığı»** adlı sol cephe büyük bir başarı elde etti. Cephe içinde yer alan Komünist Partisi oylarını, kendi oylarına oranla yüz de 43 artırdı, milletvekili sayısını 40'tan 48'e çıkardı. 1974 Nisan Devriminden sonra Sosyalist Enternasyonal eliyle kurulan Sosyalist Parti ise 34 milletvekili kaybetti. Seçimlerde sağ blok çoğunluğu elde etmeyi başararak Portekiz demokrasisi önüne ciddi bir tehlike olarak dikildi.

PKP Genel Sekreteri Alvaro Cunhal ve Merkez Komitesi'nin açıklamalarında seçim sonuçları değerlendirilirken sol cephenin ve özellikle Komünist Partisi'nin sağladığı başarıyı, Nisan Devrimi'nin kazanımlarını savunmada, çeşitli hükümetlerin IMF cilik politikasına karşı savaş ta tutarlı ve kararlı bir politika izlemesine seçimlere bu doğrultuda bir programla girilmesine bağladılar. Sosyalist Parti ise devrimin kazanımlarını ortadan kaldırmak kapitalist dünyanın en demokratik anayasasını IMF'nin direktiflerine uyarak yok etmek, ekonomiyi tekrar tekellere devretmek, toprak reformunu yürürlükten kaldırmak-doğrultusundaki politikası ile kendi iflasını hazırladı. Sosyalist Parti, PKP nin Birleşik Halk Bağlaşıklığı'nın bütün uyarılarına karşın bu politikayı terketmedi ve cephe içinde yer almayı reddetti. Halbuki, seçimlerden kısa bir süre önce PKP ile işbirliğine gitmiş ve gericilerin direncine karşın parlamentodan af yasasını geçirmişlerdi.

Bu durum, Portekiz'de hemen gerçekleştirilecek bir eylem birliğinin, diktacı generallerin direncini kırabilecek lerini ortaya çıkarmıştı. Sosyalist Parti emekçilerin çıkarlarına ters politikasıyla sağ güçlerin başarısına da zemin hazırladı. Kaybettiği oyların bir bölümü gerici partilere kayarak çoğunluğu sağlamalarına yolaçtı.

Portekiz Komünist Partisi sağ güçlerin demokrasiye yöneltti̇kleri bu ciddi tehdit karşısında ana görevi, yeni bir diktatörlüğe izin vermemek, tekellerin ve büyük toprak sahiplerinin ekonomik ve politik yaşamda egemenliğini engellemek, halkın kazanımlarını savunmak olarak belirledi. Parti, bu görevin yerine getirilmesi savaşımında tüm ilerici yurtsever ve demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği politikasını ardıcıl olarak izleyecek. Portekiz demokrasisinin kaderi, bu birliğin oluşturulmasına bağlı kalıyor.

LENİNCİ PARTİ VE OPORTÜNİZMLE SAVAŞ

KOMÜNİST Partisi sürekli gelişme içinde olan canlı bir organizmadır. Partinin diyalektik gelişme yasallıkları vardır. Bu gelişme kâğıt üzerinde hazırlanmış bir plana göre değil, sınıf savaşının yasallık ve gereksinimlerine göre olur. Leninci yeni türden parti karakterinin geliştirilmesi Leninizmin sürekli olarak yaratıcılıkla uygulanması için savaşı gerektirir. Hiçbir komünist partisi örgütsel ve ideolojik gelişmesinin tamamlandığı kanısına hiçbir zaman asla kapılmaz. Komintern'in partileri bolşevikleştirme görevi, komünistlerce haklı olarak sınırlı bir dönem değil, kesintisiz ve sonsuz bir süreç olarak kavranmıştır. 1920'de kurulan yeni türden parti Türkiye Komünist Partisi de, böyle bir süreç içinde işçi sınıfının bilinçli, örgütlü ve disiplinli öncüsü olma niteliğini sürekli geliştirdi, geliştiriyor.

PARTİNİN GELİŞMESİ

Politik Büro'nun 1973 Toplantısı Parti'nin gelişme sürecinde niteliksel yeni bir dönemi başlattı. 12 Mart deneyi legalizmin ve küçük burjuva devrimciliğin köksüzlüğünü ve yanlışlığını geniş çevrelere büyük acılar pahasına göstermiştir. Bu koşullarda teröre yiğitçe göğüs geren birbirinden bağımsız birçok devrimci kümeler ortaya çıkmış ve bunlar hızla Marksçı-Leninci konumlara yaklaşmıştı. Ama öte yandan burjuva reformizminin etkisi de artıyor ve legalist eğilimler yeniden canlanıyordu.

Türkiye Komünist Partisi Türkiye'de kapitalizmin görece barışçıl bir gelişme göstereceği düşlerine kapılmadı. Eğer proletarya illegal örgütlenmeden vazgeçerse, bu onun savaşına yalnızca zarar getirecektir. Bu durumda Politik Büro illegal koşullarda Parti'yi ayağa kaldırmayı ivedi görev saydı. Tutulacak ana halka olarak da illegal Merkez Organı Atılım'ın çevresinde değişik parti sempatizanı güçlerin arasından en sınanmış sağlam militanları örgütlemek, onları program ve tüzük temelinde kaynaştırmak görevini öne koydu. Bu kararlar 1977 Parti Konferansı'na kadar geçen dönem boyunca başarıyla uygulandı. 1977 Konferansı örgütsel alanda birbirine sıkı sıkıya bağlı iki belgi altında toplandı. Birincisi eski gruplar döneminin izlerine son vermek örgütsel yapıyı yetkinleştirmekti. Bu «Artizanlığa Son» belgisiyle belirtildi. İkincisi yığınlarla bağlanmak, parti'nin üye bileşimini proleterleştirmekti. Bu da «Fabrikalar Kalemiz Olmalıdır» belgisiyle vurgulandı. Program ve tüzüğün oybirliğiyle onaylanmasıyla noktalanan parti potasında bütünleştirme süreci, eski kümelere özgü ilkel ilişkilere kapıyı kapadı. Sıkı parti disiplinine dayalı demokratik merkeziyetçilik temelinde ilişkileri kökleştirdi. Konferans'tan sonra parti üyeleri görülmemiş bir aktiflikle önlerinde duran dağ gibi görevleri nice şehitler verme pahasına çözme yoluna koyuldular. Yüzde 60'ı işçilerden oluşan illegal bir Parti örgütü yarattılar. Başlıca fabrikalarda şimdi Partimizin orak-çekiçli şanlı bayrağı dalgalanıyor. Partimizin hızla gelişmesi kollektif yönetimi güçlendirme ve Parti yayınlarının santralizasyonu, ideolojik düzeyi yükseltme gibi sorunları kısa zamanda ön plana çıkardı. Bunları 1978 Merkez Komitesi Plenumu ele aldı, görevleri saptadı. 1979 Politik Büro'nun Parti sorumlularıyla ortak toplantısında Parti, artizanlığın aşılması, bütün Parti örgütlerinde Leninci kadro niteliklerinin yaratılması savaşını sağ ve sol oportünizme karşı savaşla daha sıkı bağladı. Parti içinde ideolojik çalışma her zaman baş yerdedir. Partinin örgütsel birliği, ideolojik birlikten ayrılmaz. Bunun tersi de doğrudur. Parti sapmalara karşı iki cephede ideolojik savaş içinde ve sıralarını arındırarak güçlenir. Bu, gelişmenin yasallığıdır.

NASIL BİR PARTİ

Marksizmi Leninizmi sürekli olarak daha büyük yetkinlikle yaşama geçirme savaşı, en başta proletaryanın, emekçi yığınların arasından devrimci önderler yetiştirme savaşından ayrılmaz. Bu, kadro politikamızın belkemiğidir. Bu gelişme artık küçük burjuva aydın gruplarının hem Türkiye Komünist Partisi yanlısı gibi görünmek hem de tekke geleneğini sinsice sürdürmek olanağından yoksun bırakıyor.

O nedenle küçük burjuva kariyerist öğeler geçmişin düşünü görüyor gelişmeyi tersine çevirmek, akıntıya kürek çekmek gibi umutsuz bir çaba harcıyor. İşte günümüzde «İşçinin Sesi» çevresinde toplanan Troçkistler partimizin bu sağlam gelişmesine küçük burjuva aydınlarının duyduğu tepkiyi dile getiriyor, alacalı goşist akımların yığınlardan, politik savaşımdan kopuk birbiriyle didişmesine doktriner boğuşmalara özeniyor. Bu grupçuğun parti disiplininden anladığının teorik özü nedir? Bu tek sözle bütün oportünistlerin teorik tekelinden başka bir şey değildir. «İşçinin Sesi», için de her türlü fraksiyonun cirit attığı küçük burjuva tartışma kulübü düşüncesini Leninci parti anlayışının yerine geçirme yeltenişi içindedir. Amacı, bu Menşevik parti anlayışıyla sol bireysel serüvenci politikalarını işçi hareketine sızdırmaktır. Sağcı revizyonistler demokratik santralizm ilkesini kökten yadsırken, bu grupçuk bu ilkeyi söz de benimser görünüyor gerçekte özünü boşaltıyor. Her iki sapma Leninci parti normalarına saldırıda birleşiyorlar. Örneğin Aybar komünist partilerinde kışla disiplininden, Yürükoğlu ise bürokratik disiplinden yakınıyor. Aybar, Leninci parti disiplininin burjuva örgüt modelinden kaynaklandığını, Yürükoğlu ise komünist disiplin anlayışının kökünün Osmanlı feodal geleneklerinde olduğunu ileri sürüyor. Her iki oportünist görüş de işçi sınıfının toplumsal yeri nedeniyle kapitalist üretim disiplini içinde sürekli eğitilmesinin kendi çıkarları doğrultusunda sınıf disiplinin gelişmesinde önemli bir temel olduğunu bilinçli olarak gözardı ediyor. Partinin proleter karakteriyle Leninci disiplin arasındaki sıkı bağı suskunlukla geçiştiriyorlar. Bunun da nedeni, her iki sapmanın bir küçük burjuva ağacının iki dalı olmasındandır. Lenin, «Bir Adım İleri İki Adım Geri» yapıtında şöyle diyor: «Burjuva entellektüelinin böylesine zor kavradığı disiplin ve örgütü, proletarya, fabrikada geçtiği okul nedeniyle çok kolaylıkla benimsiyor. Bu okuldan ölümcül korku duyma, onun örgütleyici önemini tümüyle anlamama, küçük burjuvazinin varlık koşullarını yansıtan ve Alman sosyal demokratlarının soylu anarşizmi dediği düşünce yöntemleri için karakteristiktir.»

Sağ revizyonistler gibi bunlar da açık eleştiri ve tartışma adı altında görüşlerin plüralizmini içeren bir parti anlayışını savunuyorlar. Bunu demokratikliğin işleyiş mekanizması olarak gösteriyorlar.

Bu görüş pratikte santralizasyonu yıkar. Eleştiri özgürlüğü bayrağı altında demokratik santralizm ilkesine karşı haçlı seferine çıkan gerçekte Leninci partide oportünizme özgürlük isteyenlere karşı Lenin Ne Yapmalı'da çoktan yanıt vermiştir. «Eğer baylar siz yalnız bağırmak değil, istediğiniz yere, bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Üstelik bizim de görüşümüz sizin gerçek yerinizin bataklık olduğudur. Ve biz size elimizden geldiğince oraya taşınmanıza yardımcı olmaya hazırız. Ama elimizi bırakın, bize yapışmayın ve o büyük özgürlük sözcüğünü kirletmeyin. Çünkü bizim de istediğimiz yere gitme özgürlüğümüz var. Yalnız bataklığa değil, bataklığa yönelenlere karşı da savaşmak özgürlüğümüz var.»

Sağ revizyonistler gibi bunlar da, komünist basında her türlü görüşün yansıdığı bir plüralizm özlüyor. Komünist basının küçük burjuva oportünist görüşlere açık bir tartışma platformu olmasını savunuyor. Bu görüş pratikte yeni türden komünist basının Merkez Komitesi'ne bağımlı olma ilkesini yıkar. Yerine basınla parti arasında eski sosyal demokrat-Menşevik federatif ilişkileri geçirir. Lenin Parti Örgütü ve Parti Literatürü yapıtında şöyle diyor: «Yayınevleri ve depolar, dükkânlar ve okuma odaları, kitaplık ve dağıtım örgütleri bütün bunlar partiye bağlı olmalı ve hesap vermelidir (...) Herkes en küçük bir kısıtlama olmaksızın hoşuna gittiği gibi yazmakta ve konuşmakta özgürdür. Ama her özgür örgüt, bu arada Parti de, Partiyi kalkan ederek Partiye ters düşen görüşleri yayan üyeleri kovmakta özgürdür.» Komintern'e giriş koşullarında: «Periyodik ve periyodik olmayan basın ve bütün Parti yayınevleri Partinin o anda legal ya da illegal olduğuna bakmaksızın, tümüyle Parti yönetimine bağlanmalıdır. Yayın evlerinin özerkliklerini kötüye kullanarak Partinin politikasına tamtamına uymayan bir politika izlemeleri yasaktır.»

Sağ revizyonistler gibi bunlar da alabildiğine özerk örgütlerden, fraksiyonlardan, kanatlardan oluşan, bu kanatların birbirleriyle günü, saati, yeri belli eylemler dışında hırçın bir dille sürekli açık tartışma yürüteceği parti tablosu çiziyorlar. Bunun Leninci bir partiyle yakın uzak hiçbir ilgisi yoktur. Bu grup özellikle Lenin'in 1903-1911 arasında yeni türden partiyi geliştirme sürecinde, Menşevik küçük burjuva örgüt anlayışına karşı polemiklerine dayanmaya çalışıyor.

Bolşevik ve Menşevik fraksiyonların tek partide varoldukları koşullarda yeni türden parti için savaşım biçimlerini daha sonra Lenin'in Bolşevik Partisi'nin, Komintern'in geliştirdiği genel ilkelerin, parti normlarının karşısına çıkarıyor. Türkiye Komünist Partisi'ne saldırı amacıyla kullanıyor.

BARİKATIN ÖTE YANI

Görüldüğü gibi «İşçinin Sesi» grupçuğunun yıllar boyu izledikleri çizgiyi, saflıkla örtbas etme çabaları da şimdiki tutumlarını, Leninci parti disiplini anlayışını alt-üst ederek savunma girişimleri de sahteciliğe ve çarpıtmaya dayanıyor.

Bunlar anti-TKP çevrelere hesap verme telaşı içinde yıllardır bilinçli siyasetle sızmacılık çabasında olduklarını da ağızlarından kaçırıyorlar. Öyleyse şimdi bu grubun Partiden tartışma hakkı istemelerini nasıl karşılamak gerekir? Yazdıkları her satırda Türkiye Komünist Partisi'ne kara çalanların, uluslararası komünist hareketin ilkelerini tartışma konusu yapmaya yeltenenlerin bir de partiden tartışma hakkı istemeleri gerçekten gülünç. Hırsız ev sahibinden bir de borç istiyor.

Parti içi tartışma hakkı parti üyesinin, örgütlerinin hakkıdır, oportünistlerin değil. TKP'de «İşçinin Sesi» grupçuğu türünden gruplar, fraksiyonlar yoktur, olamaz. Oluşmaya yeltenirse de barınamaz. Partide tartışma şu ya da bu oportünist parti düşmanı istiyor diye yapılmaz. Partide tartışma, Merkez Komitesi Genel Sekreteri Bilen yoldaşın belirttiği gibi örgütlü olur. Merkez Komitesinin kararlarıyla, Parti tüzüğünün ilgili maddeleri gereğince yapılır. Kardeş partilerin tüzüklerinde parti içi tartışma sıkı normlara bağlanmıştır.

Örneğin Sovyetler Birliği Komünist Partisi tüzüğünde bu zorunluğun yöre ya da Cumhuriyet çapında birçok parti örgütünce saptanması, Merkez Komitesi içinde Parti politikasının çok önemli sorunları üstüne yeterince duran bir çoğunluğun olmaması, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesinin politikasının şu veya bu sorunu üstüne bütün Partiye danışmayı zorunlu görmesi koşullarında tüm parti içinde tartışma açmak zorunluğu doğar. Her parti üyesinin parti içinde karar alınmadığı sürece Parti politikasının sorunlarını tartışma hakkı vardır. Bizim partimizde kardeş partiler gibi, bu tartışma ve eleştirilerin ve özeleştirinin organlar içinde yapılmasını tüzüğüne koymuştur. Ama bu tartışmadan fraksiyoncu amaçlar için yararlanma girişimleri önünde de aşılmaz engeller vardır. Bu, her tür fraksiyonculuğun, hele illegal parti için yıkım tehlikesi demek olduğunu bilen Parti üyelerinin Leninci birliğidir, partiye sarsılmaz bağlılığıdır. O nedenle şimdi oportünistler bu engeli nasıl yıkarız diye düşünüyorlar. «İdealizasyonu yıkma» belgisiyle Partiye güveni sarsma ve «tartışma konspirasyonla önleniyor» kışkırtmasıyla konspirasyonu boşlama çağrısı yapıyorlar. Bu grupçuğun böylece gelip dayandığı nokta, örgütsel alanda da her tür oportünizmin er geç barikatın öte yanına geçeceğini belirten Leninci yasallığın bir kez daha doğrulanmasından başka bir şey değildir.

(ATILIM-1.Aralık.'1979)

Provokasyon ve baskılar aşılacaktır

TÜRKİYE Kürdistanı'nda sınıfsal ve ulusal ezgi gitgide şiddetleniyor. Ecevit hükümetinin sıkıyönetim ilânıyla resmileştirmeye çalıştığı bu ezgi, Demirel hükümetinin kurulmasıyla birlikte daha da azgınlaşıyor. Bir yandan topyekün Kürt halkına yönelik provakasyonlar tezgâhlanırken, bir yandan da Kürt halkı, ilerici gençleri üzerindeki baskılar yoğunlaşıyor.

«YANKI»DA YANKILANAN

Geçtiğimiz günlerde Yankı dergisi İngiliz Daily Telegraph gazetesinde yayınlanan bir yazıyı verdi. İngiltere'nin muhafazakâr okuyucularına yönelik 1,5 milyon tirajlı gazetede yayınlanan yazıda, sözümona KDP'nin üst düzeydeki bir yöneticisiyle Diyarbakır'da yapılan bir konuşmaya dayanarak **«Doğu Türkiye'deki Kürtlerin bir halk ordusu hazırladığı»** belirtiliyor. Yankı'nın, **«Türkiye'ye gelip, Kürtler hakkında yazı yazmak nereden aklınıza geldi»** sorusuna İngiliz muhabir şu cevabı veriyor: **«Kürtler hakkında yıllardır yazı yazıyorum. Ortadoğu'da uzun bir süre bulundum. Irak'ta inceleme yaptım. Türkiye'ye seçimler dolayısıyla gelince bundan yararlanarak Türk (Kürt olsa gerek-S.Y) kesiminde de gözlemlerde bulunup bir yazı hazırlamaya karar verdim.»**

Bilindiği gibi 1960'lardan beri CİA'nın çalışmasının odağında etnik gruplar yeralmaktadır. Bu gruplar hakkında CİA ajanları dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de bilgi toplamakta, en işleri ne gelecek haberleri yaymaktadırlar. ABD Ankara Büyükelçiliği katiplerinden birinin Çorum - Amasya çevresinde yaptığı incelemelerden (!) sonra çıkan olaylar ve bu zatın apar topar Türkiye'den kaçması hala belleklerdedir. Bu arada Boğaziçi ve Ortadoğu Üniversitesindeki kimi Amerikalı öğretim üyelerinin Doğu'da ve Karadeniz bölgesinde bilimsel (!) araştırmalarda bulunması da ilginçtir. Gelişen Kürt demokrat hareketi üzerindeki baskılar sürekli yoğunlaşırken, işçi sınıfı hareketi ile Kürt devrimci demokratları arasındaki eylem birliği gelişirken, Türkiye Kürdistanı'nda halkın yüzde 90'ının Kürt burjuvazisinin ve ağalarının partisi KDP'ye sempati duydukları yolunda çıkartılan haberler oldukça dikkate değer. Ayrı ordu çığlıklarıyla Kürt halkı üzerinde baskıyı şiddetlendirmenin, bölücülük masallarını alevlendirmenin gerekçesi yaratılırken, Kürt halkının demokratik hareketini gözardı ettirmeye yönelik, KDP'yi şişirici haberlere hız verilmesi bir yanıyla da Kürt halkını yanıltma amacına dönüktür.

İKİ MEKTUP

Böylesine geniş çaplı provakasyonlar sürdürülürken SAVAŞ YOLU'na gelen bir mektupta genç lik üzerindeki baskılar şöyle dile getiriliyor:

«Bölücülük gerekçesiyle doğu illerinde ilân edilen sıkıyönetimin hemen ardından başta Diyarbakırdakiler olmak üzere doğudaki tüm demokratik örgütler basıldı. Batman'da, Diyarbakır'da, Siirt'te Mazıdağı'nda onlarca genç işkenceden geçirildi.»

İGD'nin kapatılmasıyla birlikte ilerici Kürt gençlerinin en militan savaşerleri, yöneticileri üzerindeki baskılar artıyor. İGD üye ve yöneticileri Gevaş'ta olduğu gibi, tüzükleri çerçevesinde yaptıkları bir seminerden dolayı topluca gözaltına alınıyor. Siirt'te, Diyarbakır da, Batman'da, Ergani'de ilerici gençliğin yiğit önderleri tutuklanıyor, işkenceden geçiriliyor. Elektrikli, coplu, falakalı işkencelerden. Siirt'te bu da yetmiyor, şube başkanının kızkardeşi de işkenceden geçiriliyor, insanlık dışı tehditlerde bulunuluyor. Tutuklama gerekçesi bulamayan güvenlik görevlileri kimi yöneticiler hakkında etrafta aranıyormuş havası yaratacak soruşturmalar sürdürüyor. Halka, esnafa ilerici gençleri tanıyıp tanımadıkları soruluyor. Psikolojik baskı kurulmaya yeltenebiliyor. Mektup şöyle sonuçlanıyor.

«Ne var ki bu baskılar sökmüyor.Doğuda Kürt gençliği kanı canı pahasına savaşarak İGD'yi örgütledi. Burjuvazinin çeşitli yol ve yöntemlerinden hiç birisi İGD'nin güçlenmesini engelleyemedi, engelleyemez. Çakmak'ın, Aras'ın hayatını verdiği bu yol, uğrunda ölüme gidilebilecek onurlu bir yoldur. Hiçbir baskı ve yıldırma hareketi Kürt gençliğini bu yoldan geri döndüremez.»

Bir diğer mektupta baskılara, keyfi uygulamalara Kürt halkının nasıl yığınsal bir şekilde karşı koyduğu şöyle dile getiriliyor:

«Hakkari bölgesinde de burjuvazi sıkıyönetimiyle, komando birlikleriyle halkı susturmaya çalışıyor. Sıradan bahanelerle aramalar yapıyor. Tek tek insanları tutukluyor. Bazı köylere ajanlarını göndererek halkı birbirine düşürmeye çalışıyor.

Jandarmalar açıkça suçsuz, sorgusuz adam öldürüyor. Bir örnek verelim. 22 Ekim 1979 günü Yüksekova ilçesinde jandarmalar bir otomobile, arama yaptıktan sonra devam etmesi için emir veriyor. Otomobil devam eder etmezde arkadan ateş açarak 20 yaşında Ali isimli bir genci kafasından vuruyorlar. Ölen gencin cenazesini de saklamaya çalışıyorlar. Olayı duyan Yüksekova halkı üçbini aşkın bir kalabalıkla askerlerin üzerine yürüyor, taşlayarak kovalıyor. Komando birlikleri yetişiyor. Bunların da arabaları taşlanıyor, geri çekilmek zorunda bırakılıyor.

Halkın yığınsal direnişi karşısında cenaze halka teslim ediliyor.» Mektup şöyle son buluyor: **«Kürt halkı bilinçleniyor ve gelişiyor. Sömürüye ve ulusal ezgiye karşı verdiği mücadelede ilerliyor. Düşmana karşı Türkiye işçi sınıfıyla birlikte mücadelenin zorunluluğuna inanıyor. Bölünerek parçalanarak zafere ulaşılamayacağını görüyor. Bu mücadeleden hiçbir güç halkımızı geriye döndüremeyecektir.»**

SSCB VE ÜLKEMİZ

Böylesi ulusal ezgi ve baskı, yalnızca Türkiye'de değil, kapitalist ülkelerin hemen hemen tümünde, şu ya da bu ölçüde, varlığını sürdürüyor. Demokrasi şampiyonu ABD'de siyah halkın uğradığı baskı ve zulüm herkes için apaçık. ABD egemen çevreleri bile bu sorunu çözemediklerini itiraf etmek zorunda kalıyorlar. İspanya'da, Kanada'da, İngiltere'de ve kapitalist - emperyalist sisteme dahil daha bir çok ülkede ulusal sorun çözümlenememiş bir şekilde duruyor. Hiçbir kapitalist ülke de bu sorunu çözemeyeceğinin farkında. Çağımızda ulusal sorunun tek ama tek çözümü sosyalizmde. Bu içi boş bir laf değil. Bu çözümü yaşamın kendisi kanıtlıyor. Aralık ayı içinde yeni Anayasası'nın 2 nci yılı kutlanan SSCB de ulusal sorun tümüyle çözüme kavuşturulmuş, soyalist ulus ve milliyetlerin dostça birbirilerine yakınlaşması ve kaynaşmaları süreci yol alıyor. 1977'de kabul edilen yeni SSCB Anayasasında farklı ulus ve milliyetlerden yurttaşların hakları şöyle ifade edilmiş: **«Nasıl olursa olsun hakların dolaysız ya da dolaylı olarak sınırlandırılması, yurttaşların ırksal veya ulusal belirtilere göre dolaysız ya da dolaylı üstünlük kurması ya da her türlü ırksal ya da ulusal ayrıcalık, düşmanlık ya da saygısızlık yasa esasında cezalandırılır.»**

Bu yasal çerçeve içinde Sovyetler Birliği topraklarında büyüklü küçüklü 100'den fazla ulus, milliyet etnik grup yaşıyor. Aralarında ülke nüfusunun yarısı kadarını oluşturan 129 milyon Rus var. Sonra 40 milyon Ukraynalı ve 9 milyonu aşkın Özbekler geliyor. Doğu Sibirya'da yaşayan milliyet ve etnik gruplar arasında Neviklerin sayısı topu topu 5 bin, Yukogilerin sayısı binden az. Bu ulusların, milliyet ve etnik grupların tümü Sovyetler ülkesinin izlediği ulusal politika ve etnip grupların tümü Sovyetler ülkesinin izlediği ulusal politika sonucunda **Sovyet halkı** adı verilen yeni bir tarihsel insan topluluğu oluşturmuşlardır. Sovyet halkı ortak toplumsal ekonomik kalkınma amaçlarıyla, yasa karşısında herkesin eşit olmasıyla, pek çok ulus, milliyet ve etnik grup arasında dostluk ve yardımlaşma ilişkileriyle birleşmiş bulunmaktadır.

Türkiye işçi sınıfının öncü-gücü ülkemizi böylesi bir halkların dostluğu ülkesi haline getirmek için savaşıyor. Bu savaşta tüm milliyetlerden işçilerin birliğinin tüm ilerici ve demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin dirimsel önem taşıdığını belirtiyor, böylesi bir eylem ve cephe birliği için savaşıyor.

Türkiye Kürdistanı'ndaki sömürünün, ezginin aşılması, böylesi çok yönlü bir savaştan geçiyor. Tüm provakasyonları boşa çıkartmak, her türden sapmaları aşmak Türkiye işçi sınıfının öncü-gücünün savaş yolunda kenetlenmeye, bu yön de davranıp, savaşmaya bağlı.

İşçi-Köylü bağlaşıklığını yükseltelim!..

HER devrim kendi politik ordusunu oluşturarak gerçekleşebilir. Başka bir deyişle devrimin başarısı, diğer etkenlerle birlikte, yığınsal ve örgütlü bir ordunun varlığına, etki almak ve devrimi bekleyen güçlüklerin üstesinden gelmek üzere tüm devrimci güçlerin işçi sınıfının Marksçı Leninci partisinin yönetiminde savaşıma politik, örgütsel ve psikolojik olarak hazırlanmasına dayanır. Emperyalizme bağımlı işbirlikçi tekelci sermayenin ve büyük toprak sahiplerinin egemen olduğu Türkiye'de devrimin politik ordusunun adı Ulusal Demokratik Cephe'dir.

UDC Türkiye devrim hareketi için can alıcı sorundur. Sınıfsal olarak ele alındığında UDC'nin bel kemiği işçi sınıfıdır. Temeli ise işçi-köylü bağlaşıklığıdır. İşçi-köylü bağlaşıklığı sorunu birçok yönüyle önümüzde duruyor. Tarım programımızı köylülere götürmek, onların onayını almak önümüzde duruyor. Köylüleri, köylü hareketini, işçi hareketi konusunda bilgilendirmek, onları burjuvazinin propaganda alanından kurtarmak, kurtuluşlarının işçi sınıfıyla birlikte devrimci yoldan kuracakları ileri demokratik düzende olacağını kavratmak gerekiyor. Yani köylerde propaganda-ajitasyon ve örgütlenme sorunlarının bir çok yönü önümüzde duruyor. Bu konularda atılmış adımlara daha büyük atılımlar getirmek gerekiyor. Bunun için deney alış verişi önerileri, araştırmalar sistemli bir şekilde yansıtılmalıdır. Emekçi köylülere işçi hareketinin hedef ve yönlerini götürmede bizi hangi görevler bekliyor? Bunlar nasıl aşılabilir? Kadrolar bu konuda tüm yaratıcılıklarını ortaya koyarak çalışmalarını sistemleştirmeli ve yoğunlaştırmalıdırlar.

İşçi-köylü bağlaşıklığı sorununa yaklaşırken köylü yığınının yapısını ve istemlerini doğru saptamak gerekir. Genel, soyut, klişeleşmiş tanımlardan kaçınmalı, ülke genelinden bölgesel ve yöresel özelliklere dikkatle eğilinmeli, sosyo-ekonomik yapının yanında psikolojik ve geleneksel özellikler de dikkate alınmalıdır. Bilindiği gibi yığınlar inandıkları ve ancak kendi deneyleriyle inandıkları zaman devrime kazanılır. Bunun için en küçük deneyden ve yığınların yaratıcı deneylerinden yararlanmalı ve daima geliştirme doğrultusunda çalışılmalıdır.

Ülkemizde 1973 verilerine göre 4 milyon 121 bin köylü ocağı vardır. Bunlardan topraksızlar 1 milyon 268 bin fakir ve orta köylü ocağı 2 milyon 222 bindir. Bunlar toplam 17 milyon köylüdür. 500 dönümden yukarı toprağı olan, ya da zengin denilen köy burjuvazisi ise 243 bin ocaktır. Büyük toprak ve çiftlik sahipleri, Köy İşleri Bakanlığı'nın verilerine göre 350'dir. İşte kırsal kesimdeki baş düşman emperyalizmle ve işbirlikçi tekelci sermayeye sarmaşmış bu 350 ailedir. Bu baş düşmanla zengin köylü ya da köy burjuvazisinin de çelişkisi vardır. Bunu gözardı etmeden işçi sınıfının bağlaşıklığı olan kesimin milyonlarca köylü yığını olduğu ortadadır. İşe sadece rakkamların büyüklüğü açısından bile bakıldığında ne kadar önemli bir görevle karşı karşıya olduğumuz görülecektir.

Emekçi köylüler bir yandan bu toprak ağa ve beylerinden, bir yandan da yabancı tekellerle işbirlikçi tekelci burjuvaziden ve onların devletinden çekiyor. Bu sömürü ve ezgiye karşı zaman zaman yükselen eylemlerine rağmen, emekçi köylü kitleleri hâlâ kendisini ateşe atan sömürü ve zulüm güçlerinin etkisi altında, onların ideolojik ve örgütsel baskısı altındadır. En azından, çoğunluğu böyledir. «Neden?» diye soracak ve çözümü bulacak olan işçi sınıfı yolunda savaşım verenlerden başkası değildir.

Ülkemizde, egemen kapitalizm tarım alanında geliştikçe tarım işçilerinin sayısı da hızla artıyor. Tarım işçileri gerçekten vahşi bir sömürü altındadır. Onlar, işçi sınıfının, en az ekonomik, toplumsal haklara sahip olan bölümünü oluşturuyor. Daha bir tarım iş yasası bile yoktur. Böylece tarım işçilerinin sendikalaşması, varolan devlet aygıtı tarafından fiilen önlenmektedir. Kapitalist toprak beyleri bunu fırsat bilerek asgari ücret bile ödemiyor. Eşit işe eşit ücret vermiyor. Günlük çalışma süresi genellikle 8 saatin üstündedir. Sigorta hakkı yoktur. İşe gidiş-gelişlerde can güvenlikleri de yoktur. Yatma dinlenme, yemek, su ve çalışma koşulları insanlık dışıdır. Tarım işçilerinin işgücünü «dayıbaşı» (Çukurovada elçi) denen aracılar pazarlar. İşverenlerle pazarlığı bunlar yapar. İşçilerin bu konuda söz hakkı yoktur. Bu aracılık dayıbaşılık kurumu kapitalist sömürünün korkunç boyutlara vardırılmasını sağlar.

İşte bu koşullarda, işçi sınıfımızın, diğer emekçi yığınların devrimci yurtsever gençliğimizin, ilerici kadınlarımızın savaşımının yükselmesiyle birlikte, köylerden de «gayri yeter» sesleri yükselmeye başladı. Bütün olumsuz koşullara rağmen, tarım işçileri sınıf sendikalarında, Devrimci Toprak-İş sendikasında örgütlenmeye hız verdiler. Yine tarım işçileri Özellikle Ege ovalarında seslerini yükselttiler.

Son dönemde bir direniş kıvılcımı, 1978 Eylülünün sonunda Ege'de Turgutlu ovasında çaktı. Binlerce pamuk, üzüm, çeltik işçisi ücretlerin arttırılması, işgününün 8 saat olması, kadın işçilere saygılı davranılması, işçilerin seçilerek işe götürülmesinin yasaklanması gibi haklı isteklerinin kabul ettirilmesi için direnişe çıktılar.

Bu direniş tarım işçilerinin bağrından doğdu. İşçiler direnerek isteklerinin önemli bir bölümünü kabul ettirdiler. Üzerlerine jandarma ve polis yürüdüğü zaman, devletin sınıfsal niteliğini kendi deneyleriyle kavramaya başladılar. Sınıf savaşlarında yenmek için örgütlü olmanın zorunluluğunu sıcak savaşım içinde gördüler.

Direnişin önemli eksiklikleri de vardı. Her şeyden önce örgütlülük düzeyi düşüktü. Kendiliğindenci niteliği ağır basıyordu. Sonra, direniş önderleri deneyimsizdi. Ayrıca, «Demokratik bir tarım iş yasasının çıkarılması» gibi çok daha geniş kapsamlı direnişlerle, savaşımlarla koparılabilecek bazı hakların, eylemin hedefleri arasına konması, karşılıklı güçler ilişkisinin, savaşımın boyutlarının iyi hesaplanmadığını gösteriyordu.

AMA BİR KEZ MAYA TUTMUŞTU ŞANLI SÖKE DİRENİŞİ

Bir yıl sonra, Söke direnişi, Turgutlu direnişine göre çok daha fazla pamuk işçisinin katılması, en vazgeçilmez hakları hedeflemesi, daha örgütlü olması bakımından çok daha ileri bir eylemdir.

Direniş ilk olarak 9 haziran günü sabahın alacakaranlığında Yenidoğan köyünde başladı. Köy meydanında toplanan bini aşkın pamuk işçisi 120 liradan işe gitmeyi reddedip, traktörlere binmediler. Aynı günün akşamı Savucu, Yenidoğan, Akçokanak ve Özbey Yeniköy'de Ege Köy-Der Genel başkanıyla, Devrimci Toprak-İş Söke Şube Başkanının katıldığı toplantılar yapıldı. Gece geç saatlere kadar süren ve direnişçi işçilerin yığınsal olarak izledikleri bu toplantılar sonunda, «Direniş Komiteleri» oluşturuldu.

10 Haziran sabahı direnişçilerin sayısı 4-5 bini buldu. İşçilerin istemleri somuttu: 160 lira olan yasal asgari ücret uygulansın! Büyük, küçük ve kadın ayrımı yapılmadan tüm çalışanlara eşit ücret ödensin! Yatılı işçilerin barakaları sağlığa uygun olsun! Tüm tarım işçileri sigorta hakkından yararlansın! Can güvenliği - iş güvenliği (kapalı araçlarla işe gidiş-geliş) sağlansın!

Kaymakamın, toprak beyleri çıkarları doğrultusundaki çabaları da, Aydın'dan getirilen jandarma birliği de direnişi etkileyemedi. Tam tersine 11 Haziran sabahı yörede direnişçi sayısı 10 bini aşıyordu. 3 gün sonra direnişçiler haklarını söke söke aldı. İş bununla da kalmadı. Sınıf kardeşleri Söke dışında, Köyceğiz'e bağlı Eskiköy, Dalyan, Okcular, Kemaliye ve Gölbaşı köylerinde Muğla Ortaca' da aynı yolu seçerek, direnerek haklarını aldılar.

Söke direnişi mevsimlik işçilikten geçimini sağlayan topraksız, az topraklı köylülerin ve tarım işçilerinin savaşımında önemli bir aşamayı simgeliyor. Bu yığınsal çıkış, tarım işçilerinin en temel haklarının çiğnenmesine bundan böyle göz yummayacaklarını gösteriyor. Öte yandan köylerde başlayan direnişin Söke merkezindeki işçilerce derhal desteklenmesi, işçilerin ana sorunları etrafından birleşmeye hazır olduklarını açıkça ortaya koydu. Dolayısıyla emekçilerin günlük istemlerinden yola çıkılarak doğru hedefler gösterildiği zaman yığınların eyleme girmekten kaçınmadığı bir kez daha kanıtlandı. Bu direnişin önemli yanlarından biri de tarım işçilerinin sınıf ve yığın sendikaları Devrimci Toprak-İş'in ve demokratik köylü örgütü Ege Köy-Der'in önderliğinde kargaşaya yolvermeden savaşmalarıdır. Bu noktada bölgedeki bazı demokratik kuruluşların ve devrimci-yurtsever gençlik örgütlerinin direnişe omuz vermesinin başarıda payı olduğunu da belirtmek gerekir.

Tarım işçileri bu eylemlerinde kendilerine dayatılan insanlık dışı çalışma ve yaşama koşullarının alınyazısı olmadığını, örgütlü savaşımla değiştirebileceğini gördüler. Örgütlü bir öncü olmadan düşmanın yenilemiyeceğini anladılar. Direniş boyunca, direniş komiteleri kurmaktan meydanlarda toplanıp işe gitmemeye yürüyüş ve mitinge kadar değişik proleter savaş yöntemlerini uyguladılar ve büyük deney kazandılar. Öte yandan en haklı istemleri uğruna direnirlerken jandarmayla karşı karşıya gelince toprak beylerinin, daha dü-

ne kadar aynı tarlada yan yana çapa salladığı sınıf kardeşlerini, üniforma giydirip eline silah vererek nasıl üzerlerine sürdüğünü gördüler.

Ne var ki, eylemin bu olumlu yanları yanında, olumsuz, eksik yanları da vardı. Her şeyden önce, direniş öncesi hazırlıkların alanı ve süresi kısa tutuldu. Bu durum önemli büyük çiftliklerdeki yatılı işçilerin eyleme katılmasını zorlaştırdı. Sonra pamuk işçilerini eyleme geçirici yazılı ve sözlü propaganda-ajitasyon çalışmaları yetersizdi. Dahası eylemin bölge ve Türkiye düzeyinde sıcağı sıcağına tanıtılması, başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi sınıf ve katmanlardan somut dayanışma sağlanması görevi yerine getirilemedi.

Eylemin önemi gözönünde tutulursa, merkezi direniş yürütme komitesine bağlı olarak çalışan bir propaganda-ajitasyon komitesi oluşturulabilirdi. Böyle bir komite bölgenin merkezi olması bakımından, İzmir'deki sendikalar ve demokratik yığın örgütleri aracılığıyla, tüm Ege bölgesinde fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde, direnişin nedenini, hedeflerini anlatan bildiriler dağıtılmasını sağlayabilirdi.

Yine sendikalar ve demokratik yığın örgütleri arasında kurulacak sağlam bir eşgüdüm sonucunda, fabrika işçilerinin, öğretmen, mühendis, doktor gibi örgütlü kent emekçilerinin, gençlerin, kadınların direnişçilere güçlü dayanışması sağlanabilseydi, değişik sınıf ve katmanların yığın savaşları içinde ortak amaçlar etrafında birleşmesi yolunda ileri bir adım atılmış olurdu. Nihayet sendikaların ve demokratik yığın örgütlerinin bu arada Köy-Koop'un genel merkezleriyle ve günlük ilerici basınla sıkı bir haberleşme ağı kurulabilseydi, eylemin ülke düzeyinde çok daha geniş yankı yapması sağlanabilirdi. Hiç kuşku yok ki, bütün bu görevlerin başarılabilmesi, ayrıntılı bir ön hazırlığı gerektirmektedir.

Yığınların sınıf savaşları içinde öz deneyleriyle buldukları örgütlenme biçimleri, yığın savaşının ilerletilmesi bakımından büyük önem taşır. Bu anlamda, tarım proletaryasının Söke eyleminde kendi içinde seçtiği köylü önderleriyle ustalıkla kurduğu ve çalıştırdığı «direniş komiteleri» üzerinde, önemle durmak gerekir. Böyle bir örgütlenme modeli olmasaydı, eylemin disiplin içinde yürütülmesi, kararların düzenli biçimde alınması, ...ğına aktarılıp uygulaması sağlanamazdı. Kargaşa kaçınılmaz olurdu. Uygulama, tartışılmaz bir biçimde bu gerçeği ortaya koydu.

Somut deneyim tarım proleterlerinin, işçi köylü bağlaşıklığının sağlanmasında ne denli önemli bir köprü başı olduğunu açıkça kanıtlıyor. Köylüler tarım proleterlerinin direnişlerinden, elde ettikleri başarılardan, savaşım yöntemlerinden etkileniyor, örgütlenmeye olan eğilimleri daha da artıyor. Bu durum demokratik kooperatifçilik hareketinin örgütü KÖY-KOOP'un ve demokratik köylü örgütü KÖY-DER'lerin önemini ön plana çıkarıyor. İşçi sınıfının politik öncü örgütünün kırsal kesimde daha da yetkinlikle örgütlenmesinin zorunluğunu gösteriyor. Ekonomik demokratik haklar uğrunda giden bu savaşta, kır yoksullarının örgütlülüğünü daha da geliştirmek, onların savaşımını işçi sınıfının savaşımıyla bağlamak emekçi halkın ileri demokratik erkini kurmak için zorunludur.

AÇIKLAMA

Savaş Yolu'nun geçtiğimiz birkaç sayısında Köylerden-Şehirlerdensayfaları yer almamıştı. Daha önce yaptığımız açıklamalarda bu sayfaların içeriğinde nasıl bir değişiklik yapmayı öngördüğümüzü belirtti ve sizlerden bu çevçevede savaşım deneyimlerinizi bize aktarmanızı istedik. Bu sayıda deneyim aktaran ve deneyimlerden ders çıkartan 1 mektup yayınlıyoruz. Savaşımın tüm alanlarından, olumlu olumsuz yanlarını irdeleyeceğiniz yeni yeni mektuplarınızı bekliyoruz.

savaş yolu

Ekonomik Demokratik Köylü Örgütleri

DEMİREL'in gerici sıkıyönetimci hükümetinin kurulmasıyla, işbirlikçi tekelci sermaye, onunla çitişen büyük toprak ağaları ve tarım kapitalistleri, tüm demokrasi güçlerine, emekçi halkımıza, temel hak ve özgürlüklere karşı genel bir saldırı hazırlığı içine girmiş bulunuyor. Sendikalar, demokratik yığın ve meslek örgütleri, ilerici basın, kırsal kesimdeki ekonomik demokratik köylü örgütleri, bu genel saldırı planı içindeki hedeflerdendir.

Sinsi provokasyon: Demirel hükümetinin çatıştırılmaya çalışıldığı günlerde tekelci basın yağ skandalı diye bir gürültü patırtı kopardı. Görünüşte bu yağ skandalı bazı CHP yöneticilerini, özellikle Genel Başkan Ecevit'in eşi Rahşan Ecevit'in kurduğu adı var ...mi yok köylü derneğine bağlı bir paravan şirketi hedef alıyordu. Ne var ki bunun sinsi bir provokasyon olduğu, asıl hedefin Köy-Koop, Köy-Der gibi kırsal kesimde son yıllarda hızlı bir gelişme gösteren ekonomik, demokratik köylü örgütleri olduğu görüldü. Faşist MHP'nin organı olan Hergün, Pekin ajanı Perinçek'in Aydınlık'ı, Ilıcak tekelinin Tercüman'ı ve daha bir düzine gerici faşist gazete, Rahşan Ecevit'in köylü derneğini Köy-Der'e Köylü Derneğine bağlı paravan Tarko'yu Köy-Koop'a dönüştürdüler. Ardından da provokasyonlarını, saldırılarını demokratik köylü örgütleri olan Marmara, Ege Trakya Köy-Der'ler demokratik kooperatifçilik hareketinin örgütü KÖY-KOOP ve ona bağlı kooperatif birlikleri üzerine yoğunlaştırdılar. MHP'nin yayın organı Her gün'de faşist Taha Akyol «TKP' nin sızdığı Köy-Koop ne olacak? TKP'nin yan örgütlerinden Köy-Der'lerin faaliyetlerine daha ne kadar göz yumulacak» diyerek sinsi provokasyonu, sözüm ona yağ skandalının ardındaki asıl niyetleri açığa vurdu.

Neden Köy-Koop, Köy-Der' ler?

Türkiye'de Çuko Birlik, Fisko Birlik, Tarko Birlik gibi büyük çiftlik sahiplerinin, toprak ağalarının egemen olduğu, yerli yabancı bankaların kredi musluklarını ellerinde tutan dev kooperatiflere karşı, son yıllarda, tarımsal amaçlı demokratik bir kooperatif hareketi boy attı. Bu hareketin örgütlü gücü olarak kurulan Koy-Koop, tüm engellere açık saldırılara «sol» maskeli provokasyonlara karşın üretici tabanın destek ve kararlılığıyla gelişip güçlendi.

Bugün Köy-Koop ve ona bağlı kooperatif birlikleri yaklaşık iki milyon küçük ve orta üreticiyi çatısı altında topluyor. Köy-Koop uygun fiatla traktör ithalinden, üyelerine piyasa fiatlarının çok altında gübre mazot, tarım ilaçları araç ve gereçleri sağlamaya, demokratik bir köklü bir toprak reformundan tarım üretim kooperatifçiliği ilkelerine sahip çıkmaya kadar uzanan geniş kapsamlı bir çalışma yürütüyor.

Köy-Koop'un nicel ve nitel gelişmesi, demokratik kooperatifçilik ilkelerini savunması, bu çalışmalarıyla geniş bir üretici yığınının güvenini kazanması, tekelci burjuvazi ile tarım burjuvazisini tedirgin etti. Büyük toprak ağasından tefecisine, vurguncu tüccardan ve faşist kiralık katillerden Pekin beslemesi maocusuna kadar uzanan bir ihanet çetesi Köy-Koop'u yok etmek için neyi denedi? CHP sağ kanat reformistleri bu kooperatifleri tekellerin bir çarkı durumuna getirmek için neler yapmadı! MHP'li faşistler Akın Özdemir gibi Köy-Koop'un bilinçli kararlı yöneticilerini kahpece öldürdüler. Maocu faşistler Köy-Koop'u içerden çökertmeyi, CHP reformist yöneticileri demokratik kooperatifçilik hareketini yozlaştırmayı denediler. Oyunlar bozuldu. Özdemir'lerin yerini başka bilinçli yöneticiler aldı.

Köy-Der'lere gelince: Ege'de, Marmara'da, Trakya'da, ve diğer bölgelerde kurulan bu örgütler, köydeki demokratik güçleri özellikle yoksul ve küçük üreticileri bir araya getiriyor. Faşizme, emperyalizme, gericiliğe sömürü ve soyguna karşı, ekmek, toprak ve özgürlük savaşının bayrağını köylere, kır yoksullarının arasına götürüyor. Köy-Der'ler Köy-Koop'la ve ona bağlı kooperatiflerle sıkı işbirliği içinde çalışma yapıyor. Kent proletaryasının savaş deneylerini kır emekçilerine aktarmada, köylünün toprak ve özgürlük savaşımını işçi sınıfına ulaştırmada bir köprü başı görevini görüyor. İşçi - Köylü bağlaşıklığının kurulmasına yardımcı oluyor.

Köy-Koop ve Köy-Der'ler, bu çalışmalarının aldıkları konumlardan ötürü, bugünkü gerici sıkıyönetimci - Amerikancı Demirel hükümetinin boy hedefi oluyorlar.

Saldırı püskürtülecektir. Kazanılan demokratik hak ve özgürlükleri bu gün gerici-faşist güçlerin saldırılarına karşı korumak ne kadar gün cel ertelenmez bir görevse, Kırsal kesimde ekonomik-demokratik köylü örgütlerini savunmak, onlara karşı girişilen her saldırıyı püskürtmek de o kadar kaçınılmaz güncel bir görevdir. Komünistler, şimdiye kadar olduğu gibi bundan böyle de demokratik kooperatifçilik hareketinin örgütü KÖY-KOOP'a ve demokratik köylü örgütü KÖY-DER'lere yöneltilen saldırıların etkisiz kalması için savaşıyor, savaşacaktır. Kırsal kesimin ekonomik demokratik köylü örgütlerinin de onurlu bir yer aldığı tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini oluşturma yolunda kararlılıkla yürüyeceklerdir. Saldırıyı püskürtecek ana güç işte böylesi bir eylem ve cephe birliğidir.

haftanın hatırlattığı...

LENİN'İN İSKRA'SI 80 YAŞINA BASTI

İşçi basınının önemi ve can damarları

İSKRA'nın 80'inci yaşına başısını kutluyoruz. Evet İskra'nın ilk sayısı bundan 79 yıl önce 24 Aralık 1900'de yayınlanmıştı. Bu tarih işçi sınıfı basını açısından bir dönüm noktasıdır. Çünkü **İskra**'yla birlikte, işçi sınıfı basını yeni koşullarda Lenince bir anlayışla kurulup boy attı.

İskra yayın yaşamına son derece özgül koşullarda başlamıştır. 1899 yılında, Lenin, «işçi sınıfının yeni tip partisinin kuruluşuna nereden başlamalı» sorusuna, dönemin Rusya'sının koşullarında «tüm Marksistleri, tüm öncü işçileri bir araya getiren ve bağlarını pekiştiren bir merkez niteliğinde bir gazeteyle» cevabını veriyordu. İşte Lenin'in kurduğu **İskra** gazetesi bu cevabın somutlanması oldu. Yerel yayınların, yerel çalışmanın ajitasyon, propagandanın dağınıklığına karşı merkezi yayın gerekliliğinin ürünü olan Iskra'nın ilk sayısı 24 Aralık 1900 tarihinde çıktı. İskra hayatın tüm alanlarıyla ilgileniyor, öncü işçilerin, sosyal demokratların ufuklarını genişletiyor; onları yerel çalışmaların sınırlılığından kurtarıp, ihtiyaçları olan geniş ufka ve merkezi bütünsel yaklaşıma götürüyordu. Proleter yığınlarına sosyalist bilinç ve Marksist bilimi aşılıyor, Çarlık zorbalığını gözler önüne seriyor, işçi yığınlarına tüm haksızlıklara karşı savaşma bilinci götürüyor, proletarya enternasyonalizminin propagandasını yapıyor, sosyal demokratları tüm halk katmanları arasında çalışmaya çağırıyordu. İskra'nın etkisiyle işçi sınıfının politik öncü örgütünde birliğinin sağlanmasında önemli adımlar atılırken, Rusya Sosyal Demokrat Partisi komiteleri sadece işçi çevreleriyle sınırlı kalmadan tüm emekçi katmanlarına gitmeyi tüm toplum içinde çalışmayı öğrendiler.

İskra, sosyal demokrat güçlerin çevresinde toplandığı bir örgütsel merkez oldu. Partinin oluşmasına, birliğine, ideolojik düzeyin güçlenmesine, tüm Rusya'da bir devrimci haberleşme ağı kurulmasına ve propaganda-ajitasyonunun merkezi yayılımına büyük katkıda bulundu. Lenin'in gazetenin kollektif propagandacı, kollektif ajitatörlüğün yanısıra, kollektif örgütçülüğüne ilişkin fikri, böylece ete kemiğe büründü.

"ÖĞRENMEK, YAYMAK, ÖRGÜTLEMEK"

«Nereden başlamalı» sorusunun cevabı Lenin tarafından «**merkezi bir gazeteden**» diye verilirken, 1900'ler Rusya'sında sosyal demokrat hareketin en büyük ihtiyacı dile getiriliyordu. Koca Rusya'nın dört bir yanına dağılmış sosyal demokrat gruplar devrimci güçler, yerel bir etkinlik sürdürüyorlar, merkezi bir propaganda-ajitasyon ve örgütlenme çalışmasından uzak bulunuyorlardı. Lenin'in, bu ilk aşamada altını çizdiği iki nokta, söz konusu gazetenin tüm Rusya için **merkezi bir** organ olması ve **düzenli** çıkmasıydı. «**Öğrenmek, yaymak, örgütlemek...**» Bu belginin özetlediği etkinliğin mihveri ancak Parti organı merkezi bir yayın olabilirdi. Böyle merkezi, tüm ülkeye düzenli olarak yayılabilcek bir yayın, Lenin'e göre elişçiliğinin, artizanlığın aşılarak daha üst çalışma biçimlerine geçilmesinin de önkoşuluydu.

İskra, Lenin'in kafasında, dağınıklık getiren ama dinamizm kazandıran yerel çalışmaların dağınıklığının yokedilmesinin bir aracıydı. «Yerel çalışma hemen hemen her zaman yerel özellikleri abartmaya götürür». Bütünselliği gözden kaçırmamanın çözümü, yerel'in genel'e bağlanmasının yolu, merkezi örgütün merkezi organından geçer.

GAZETENİN ANA İŞLERİ

Tüm Rusya için bir gazetenin işlevini yerine getirmesi, tüm Rusya'daki Sosyal Demokrat gruplar yerel birimler, devrimci militanlarla en sıkı bağları kurmasına ve onlarla birlikte yaşamasına bağlıydı. Lenin, aynı zamanda «kollektif örgütleyici» olarak düşündüğü gazetenin **çok geniş bir işçi muhabirleri ağı olmasını** öngörüyordu. Herkes, çevresindeki herşeyi gazeteye yazmalı, gazete redaksiyonu kendisine gelenler arasından bir seçme yapabilmeli, kimilerini gazetede doğrudan yayınlarken, kimilerini de **bilgilenmek için hareketin dörtbir yandaki etkinliğini ölçebilmek için, heryerde gözü kulağı olabilmesi için kullanmalıydı.**

«Herşeyi yazın» diyordu Lenin. Bir sosyal demokrat haberleşme, bilgilenme, deney aktarımı ağı... Yerel çalışmaların bütünlüğü ve merkezi çalışmanın kolaylaştırılması buna bağlıydı. Sonraları ilk İskra deneyinden sonra, Yoldaşlara Mektup'ta gazete ile okur arasındaki, gazete ile militanlar, partililer, sosyal demokratlar öncü işçiler arasındaki ilişkiyi değerlendirirken Lenin bunun yeterince gerçekleşemediğine dikkati çekerek şunları yazıyordu: Bir yayına, sadece (sözcüğün profesyonel anlamında) yazarların başarıyla katkıda bulunabileceklerini düşünmek yanlıştır. Aksine beş sürekli ve ağırlıklı yazar yanında yazar olmayan beşyüz veya beş bin katkılı kişinin varlığı yaşamsal önem taşır.» «Mümkün olduğunca çok sayıda partili işçinin bizimle yazışması gerek. Bu organa kendi yayını gözüyle bakan ve bir sosyal demokrat Parti üyesinin görevlerinin bilincinde olan herkes, legal yayınlara karşı alışılmış burjuva alışkanlıklarını ve bakış açısını, yazmak onların, okumak bizim işimizdir» yolunda düşünmek alışkanlığını artık kesinlikle bırakmalıdır», (Yoldaşlara mektup)

İşçilere gazetemize yazmak için en geniş olanakları tanıyın, herşey hakkında, günlük yaşamları, ilgileri ve işleri hakkında herşeyi... Bu türden veriler olmadan bir sosyal demokrat yayın beşpara etmez ve adına hak kazanmaz. Ayrıca gazeteye katkı olsun diye değil ,yayınlanması için değil editörlerle yoldaşça ilişkiler için onları bilgilendirmek için **özel mektuplar** da yollayın lütfen; sadece olaylarla, olup bitenlerle ilgili değil, çeşitli izlenimler ve günlük «hiç de ilginç olmayan», hareketin rutin yönüyle ilgili herşeyi... Bize tartışmalar hakkında, eğitim konuları hakkında, işçilerin neler sordukları hakkında, ajitasyon ve propagandanın ne durumda olduğu hakkında, halkla, ordu ile gençlikle ilişkiler hakkında bilgi verin, en önemlisi işçilerin bizlerden sosyal demokratlardan her türlü memnuniyetsizliklerini, onları rahatsız eden şeyleri, eleştirilerini, önerilerini yazın...» (Yoldaşlara mektup)

Ancak o zaman yayın organı hareketin nabzını elinde tutabilir, işlevini yerine getirebilir, yaşayan bir yayın haline gelebilirdi.

Lenin, gazetenin basımı, Rusya'ya sokulması ve ülkenin dört bir yanına dağıtılması sorununa da çok büyük bir önem veriyordu. **İskra** muhabirler ağının yanısıra ve onunla içiçe bir dağıtım ağının kurulmasının ne denli dirimsel olduğunu vurguluyordu. Gazetenin tüm ülkeden haber alması nasıl geniş işçi muhabirler ağına dayanıyorsa, bu alınan haberlerin değerlendirilip yeraldığı gazetenin tüm ülkeye ulaştırılması da o denli önem taşıyordu. «Öğrenmek, yaymak ve örgütlemek» belgisinin dağıtım ayağı dışında anlamını yitireceğini belirtiyordu. Lenin'in işaret ettiği bu görevi bolşevikler, kanları canları pahasına, şehitler verme, onlarca yıllık sürgünlere gitme pahasına gerçekleştirmiş ve İskra'yı ülkenin dört bir yanına ulaştırmışlardır.

İskra böylesi yeni bir işlevli ilk işçi gazetesi oldu. Daha sonra 1912'lerde **Pravda** legal günlük yığınsal gazete olarak çıktığında **İskra** deneyimi **Pravda'ya** ışık tuttu; onun muazzam başarısı, bu deneyime dayandı.

İSKRA GÖREVLERİMİZE IŞIK TUTUYOR

İskra, bu yoldaki ilk deneme olmasına karşın işçi basının ana ilkelerini ortaya koydu.

İskra'nın bu ilkeleri, bu deneyimi ülkemiz işçi basını için de muazzam bir hazinedir. Koşullardaki belli farklılıkları dikkate alarak bu hazineden yararlanmak, işçi basınıyla okurları arasındaki bağları artırmak, böylece işçi basınını yığınsallaştırmak okurların «okur değil yazar olduklarının» bilincinde işçi basınına daha bir aktif katılımını sağlamak, işçi basının yayın ve dağıtım sorunlarını, farklı yayın organlarını dikkate alarak sağlamak, yayın organlarıyla yığınların eğitimini, ideolojik düzeylerinin yükseltilmesini sağlamak önümüzde duruyor. Marks «insanlar çözebilecekleri sorunları formüle ederler» der. Gerçekten de bunca yol kateden, bunca yayın geleneğine sahip Türkiye işçi basını da formüle ettiği bu sorunların üstesinden okurlarıyla, işçi militanlarıyla birlikte gelecektir.

SAVAŞ YOLU Haftalık Gazete
Sahibi: **Oya BAYDAR**
Yazışleri Müdürü: **ALİ İHSAN ÖZGÜR**
Candemir ÖZLER

● **YÖNETİM YERİ**: Şehit Fethi Bey Cad. No: 42/201-3 Konak-İZMİR ● **BANKA HESAP NO.** Y. Kredi Bankası Çemberlitaş Şb. 1736-53 ● **ABONE KOŞULLARI**: Yıllık 400 TL., 6 Aylık 200 TL. 3 Aylık 100 TL. ● **YURT DIŞI ABONE**: F. ALMANYA 100 D.M. HOLLANDA 110 GULDEN FRANSA 210 FF. ● **İLAN KOŞULLARI**: (İç Sayfalar) sütun cm. 50 TL. ● **DİZGİ**: Doğruluk Mat. Tic. Koll. Şti. ● **BASKI**: S.S. Tükel - Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No: 18 — İZMİR ● **SON BASKI TARİHİ 15.12.1979**